

နိုင်ငံတကာ ကလေးများအတွက်

အာရှရိုးရာပုံပြင်များ

အာရှနိုင်ငံများ စာအုပ်ပူးပေါင်းထုတ်ဝေရေး အစီအစဉ် စာစဉ်(၁)

နိုင်ငံတကာ ကလေးများအတွက်

အာရှရိုးရာပုံပြင်များ

အတွဲ (၃)

မြန်မာပြန်ဆိုသူ - မုံရွာဝင်းဖေ

ယူနက်စကိုဆိုင်ရာ အာရှယဉ်ကျေးမှုဌာနက ကမကထပြုသည်။

စာပေဗိမာန်
ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးကော်ပိုရေးရှင်း
ရန်ကင်းမြို့
၁၉၇၀

ဤအာရှရိုးစုပုံပြင်များ စာအုပ်သည် ကျပန်းနိုင်ငံ တိုကျိုမြို့ရှိ ယူနက်စကိုဆိုင်ရာ အာရှယဉ်ကျေးမှုဌာန / တိုကျိုစာအုပ်
ဖွံ့ဖြိုးရေးဌာနမှ ကမကထပြု၍ အာရှနိုင်ငံများ ပူးပေါင်းစာအုပ်ထုတ်ဝေရေး အစီအစဉ်အရ ယူနက်စကိုနှင့် ပူးပေါင်းကာ
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ၁၉၇၆ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော အာရှပုံပြင်များ တတိယတွဲကို ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အာရှတိုက် ငါးနိုင်ငံမှ ကိုယ်စားလှယ်များ ပါဝင်သည့် စာတည်းအဖွဲ့က အာရှတိုက်မှ ယူနက်စကိုအဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံများ
နှင့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း၍ ပုံပြင်များကို ရွေးချယ် တည်းဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

စုတိယနှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ အုပ်ရေ (၄,၀၀၀)

အာရှရိုးစုပုံပြင်များ စာအုပ်ကို ၁၄၉ မက်စီဆန်အင်းအေး၊ နယူးယော့မြို့ လျှပ်စစ်သားတီးကုမ္ပဏီနှင့် ၇-၆-၁၃၊ ရော့
ပွန်ဂျီ၊ မီနာတိုကျို၊ တိုကျိုမြို့၊ ဟိဗွန်ရှားကုမ္ပဏီတို့က ပူးပေါင်းထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်၏ မူပိုင်ရှင်မှာ အမှတ် ၆
ဖူကူမိုမာချီ၊ ရှင်ဂျူကူ၊ တိုကျိုမြို့ ယူနက်စကိုဆိုင်ရာ အာရှယဉ်ကျေးမှုဌာန / တိုကျိုစာအုပ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဌာန ဖြစ်ပါသည်။

အမှတ် ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ စာပေဗိမာန်အဖွဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကျော်အုံးက မှတ်ပုံတင်
အမှတ် ၀၂၃၂၆ ဖြင့် စာပေဗိမာန်ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရိုက်၍ မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၁၅၁ ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

မာ တိ ကာ

ပုံပြင်အမည်	စာမျက်နှာ
၁။ လက်သမားသား (အာဖဂန်နီစတန်ပုံပြင်)	၁
၂။ ရုပ်သေး လေးရုပ် (မြန်မာပုံပြင်)	၈
၃။ လည်လွန်းသော ဂျီကလေး (အင်ဒိုနီးရှားပုံပြင်)	၁၆
၄။ ကျီးကန်းနှင့်မြေခွေး (အီရန်ပုံပြင်)	၂၂
၅။ တံငါသည် ဥရာရှီမ တာရို (ဂျပန်ပုံပြင်)	၂၉
၆။ ဖန်ဆင်းရှင်မည်သူနည်း (ပါကစ္စတန်ပုံပြင်)	၃၆
၇။ လူသန်ကြီး ဘဒန်း (စင်္ကာပူပုံပြင်)	၄၄
၈။ မဟာဒေနမုတ္တာ (သီရိလင်္ကာပုံပြင်)	၅၁
၉။ မောင်လူညာ (ဗီယက်နမ်ပုံပြင်)	၅၉

လက်သမားသား

(အာဖဂန်နီစတန် ပုံပြင်)

တခါတုန်းက စလင်းဟုခေါ်သော လူငယ်ကလေးတဦးရှိသည်။ လက်သမားတဦး ဖြစ်သော သူ့အဖေကား သေဆုံးခဲ့ရှာပေပြီ။ စလင်းနှင့်သူ့အမေသည် အလွန်ဆင်းရဲကြ၍ နှစ်အတန်ကြာပင် ရရစားစားဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ကြရသည်။

တနေ့တွင် စလင်း၏အမေသည် ပိုက်ဆံအနည်းငယ်ရရန်အလို့ငှာ သူ့ခင်ပွန်း၏ဆောက် နှင့်လွှဲကို ရောင်းချလိုက်သည်။ ရရှိသောပိုက်ဆံကို စလင်းအားပေးပြီး “ငါ့သားလဲအရွယ်ရောက် ပြီ၊ ဒီပိုက်ဆံနဲ့အလုပ်တခုခုသွားလုပ်ချေကွယ်” ဟု ခိုင်းလိုက်၏။

စလင်းသည် ပိုက်ဆံကို အိတ်ထောင်ထဲထည့်ပြီး ဈေးသို့ထွက်လာခဲ့၏။ ဈေးတွင် ကြောင်တကောင် ရောင်းလိုသော လူတယောက်ကို တွေ့သည်။ စလင်းသည် ပါသမျှပိုက်ဆံ အကုန်ပေးကာ ကြောင်ကိုဝယ်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ယူလာခဲ့၏။

စလင်း၏အမေသည် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ကာ “တို့ဟာတို့မှ အနိုင်နိုင် စားနေရတာကွယ်၊ ကြောင်ကို ဘယ် လိုလုပ် အပို ကျွေးနိုင်မှာလဲ” ဟု ညည်းညူလေသည်။

ရက်အတန်ကြာသော အခါတွင် အမေသည် ခင်ပွန်းသည်၏ ဂျူးဖိနပ် အဟောင်းများကို ရောင်းလိုက်ပြန် ၏။ ရောင်း၍ ရသော ပိုက်ဆံကို အဖေက စလင်းအားပေးပြီး “ဒီတခါ တော့ အသုံးတဲဲ့တာကို ဝယ်ခဲ့ဟေ့” ဟု မှာလိုက်၏။

ဈေးတွင် ခွေးတကောင် ရောင်း လိုသော လူ တယောက်ကို စလင်း တွေ့ရ ပြန်သည်။ ဤ တကြိမ်တွင်

လည်း စလင်းသည် ပါသမျှပိုက်ဆံကို အကုန်သုံး
ကာ ခွေးကိုဝယ်ပြီး အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

သူ့အမေသည် ပို၍ စိတ်ပျက်ရ ပြန်သည်။
“ကြောင်တကောင်နဲ့တင် အားမရ သေးဘူးလား
ဟဲ့” ဟု အမေက မြည်တွန်လေသည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ အမေသည် သူ၏
နောက်ဆုံးပစ္စည်းဖြစ်သည့် ကော်ဇောဟောင်း တ
ချပ်ကို ရောင်းလိုက်ပြန်၏။ အမေက စလင်းအား
ပိုက်ဆံပေးပြီး....

“စလင်းရေ၊ ထို့အဖို့ ဒီပိုက်ဆံဟာ နောက်ဆုံး
ပဲကွဲ့။ ရောင်းစရာဆိုလို့လဲ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။
ဒီတခါတော့ အသုံးဝင်တဲ့ဟာတခုခုကို ဝယ်ခဲ့ပါ”
ဟု မှာလိုက်သည်။

ဤတကြိမ်တွင်မူ ဈေးတွင် အရောင်အသွေး
တောက်ပသည့်သရဖူကို ခေါင်းဆောင်းထားသော

မြွေတကောင်ကို ရောင်းချနေသည့်လူတယောက်ကို စလင်းတွေ့ရပြန်၏။ စလင်းသည် ပိုက်ဆံ
အကုန်သုံးကာ မြွေကို ဝယ်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ယူလာခဲ့၏။

မြွေကိုမြင်သောအခါ အမေသည် ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။ “တို့ရဲ့နောက်ဆုံးပိုက်
ဆံကို အကုန်သုံးပြီး ဘာသဘောနဲ့များ မင်းက ဒီမြွေကို ဝယ်လာရတာလဲ။ ထားပါတော့
ကြောင်က ကြက်ဖမ်းဖော်ရသေးတယ်။ ခွေးက အိမ်စောင့်ဖော်ရသေးတယ်။ မြွေက ဘာများ
အသုံးကျလို့လဲ။ သွား ဒီမြွေကို အပြင်ထုတ်ပြီး သတ်သာပစ်လိုက်” ဟု အမေက အော်ပြော
လိုက်၏။

စလင်းသည် မြွေကိုအပြင်သို့ယူထုတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် မြွေကိုကျောက်ခဲဖြင့်
ထုသတ်ရန် ရွယ်လိုက်စဉ်တွင် မြွေက စကားပြောလေသည်။

“ကရုဏာရှင်ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ မြွေမင်းကြီးရဲ့သားပါ။
ကျွန်တော့်ကို ခမည်းတော်ရဲ့နန်းတော်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ။ ကျွန်တော့်ခမည်းတော်က ခင်ဗျားကို
အများကြီး ဆုချမှာပါ”

စလင်းသည် မြွေကို သူ့ခမည်းတော်၏ နန်းတော်သို့ ပို့ပေးရန် သဘောတူလိုက်၏။
လမ်းတွင်မြွေက “နန်းတော်ရောက်ယင် ခမည်းတော်က ခင်ဗျားကို ဘာဆုလိုချင်သလဲလို့
မေးလိမ့်မယ်။ တခြားဘာကိုမှ မတောင်းလေနဲ့။ သူပါးစပ်ထဲက ပတ္တမြားကြီးကိုသာတောင်း
ပါ။ အဲဒီပတ္တမြားကြီးက ကျွန်တော့်ခမည်းတော်ပိုင်တဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေထဲမှာ အကြီး
ဆုံးနဲ့အရည်အသွေးအကောင်းဆုံးဖြစ်ရုံသာမကဘူး၊ လိုတရတဲ့ ပတ္တမြားကြီးလဲဖြစ်ပါတယ်”

မြွေမင်းကြီးသည် သူ့သားတော်ကို ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်တွေ့ရသဖြင့် အလွန် ဝမ်းသာနေသည်။ စလင်းကို များစွာကျေးဇူးတင်လှသဖြင့် လိုသောဆုကိုတောင်းက ပေးမည်ဟု ကတိပြုလေ၏။

စလင်းက “ကျွန်တော်လိုချင်တာတခုပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့ထားတဲ့ ပတ္တမြားပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ မြွေမင်းကြီးသည် တွန့်ထုတ်သွားပြီး “ပတ္တမြားကိုတော့မပေးနိုင်ပါ။ တခြားတခုတောင်းပါ။ ပေးမည်” ဟု အမိန့်ရှိ၏။

စလင်းက ပတ္တမြားကိုပင် ထပ်တောင်းသည်။ မြွေမင်းကြီးကလည်း မပေးနိုင်ကြောင်း ငြင်းသည်။

စလင်းသည် မည်သည့်ဆုကိုမျှမရပဲ နန်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေစဉ် မြွေမင်းသားက “ခမည်းတော်... သားတော်ရဲ့အသက်ကို စလင်းက ကယ်ခဲ့ပါတယ်။ ခမည်းတော်ကလဲ သူ့လိုတာကိုပေးမယ်လို့ ကတိပြုခဲ့ပါတယ်။ ခမည်းတော်ကတိ မတည်ဘူးဆိုယင် သားတော်လဲ နန်းတော်က ထွက်သွားရပါလိမ့်မယ်” ဟု လျှောက်၏။ မြွေမင်းကြီးသည် သူ့သားတော်ကို ထပ်မံ၍ အဆုံးမခံနိုင်သဖြင့် စလင်းတောင်းသော ပတ္တမြားကို ပေးလိုက်ရတော့သည်။

စလင်းသည် လိုတရပတ္တမြားကိုယူကာ အမေ့ထံသို့ပြန်လေ၏။ ထို့နောက် သူသည် စားစရာ၊ ဝတ်စရာနှင့်နေစရာအိမ်ကောင်းကောင်းတလုံး လိုချင်ကြောင်း ဆန္ဒပြုလိုက်သည်။ မကြာခင်သူဆန္ဒပြည့်လေသည်။ သူတို့တဲကလေးသည် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ဖြစ်လာသည်။ သူတို့သားအမိသည် လှပသစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး၊ သူတို့ရွှေမှောက်တွင်လည်း အရသာရှိသော အစားအစာမျိုးစုံနှင့် အဖိုးတန် ဝိုင်အရက်များ စားပွဲတလုံးနှင့် အပြည့်ရောက်လာလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ စလင်းတို့သားအမိမှာ လိုသမျှ အကုန်ရနေလေတော့သည်။

တနေ့တွင် အကြောင်းဖန်လာသဖြင့် စလင်းသည် ထိုတိုင်းပြည်မှ ဘုရင့်သမီးတော်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်ပင် မေတ္တာသက်ဝင်မိလေ၏။ သူတို့၏ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း စလင်းသည် သမီးတော်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရန်အတွက် သူ့အမေကို နန်းတော်သို့ လွှတ်လိုက်၏။ သို့သော် စလင်းကို လက်သမားသားမှန်းသိသွားသောအခါ ရှင်ဘုရင်က သဘောမတူငြင်းဆန်လိုက်၏။

လက်သမားသားပင်ဖြစ်သော်လည်း ရှင်ဘုရင်ကြီးအလိုရှိရာကိုရရှိအောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြောကြားရန် မှာကြားပြီး စလင်းသည် သူ့အမေကို နန်းတော်သို့ ဒုတိယအကြိမ်စေလွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုစကားကို ဘုရင်ကြီးကြားသောအခါ ရယ်မောပြီး “နှင့်သားက ရွှေအုတ်တွေ ငွေအုတ်တွေနဲ့ နန်းတော်အသစ်တဆောင် ငါ့အတွက် ဆောက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုလျှင် သမီးတော်နဲ့ ပေးစားမယ်” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သည်။

အမေက အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောသဖြင့် စလင်းသည်ပတ္တမြားကို တိုင်တည်၍ ဆန္ဒပြုလိုက်သည်။

နောက်တနေ့နံနက် ရှင်ဘုရင်ကြီး စက်တော်ခေါ်ရာမှ ခိုးသောအခါ ရွှေအုတ်၊ ငွေအုတ်တို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော လှပခမ်းနားသည့် နန်းတော်ကြီးကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။ ရှင်ဘုရင်လည်း သူ့ကတိအတိုင်း စလင်းကို သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ စလင်းသည် ချောမောလှပသော ဇနီး၊ သူ့အမေအို၊ ခွေး၊ ကြောင်တို့နှင့်အတူ နန်းတော်သစ်ကြီးတွင် နေထိုင်လေသည်။ တနေ့သ၌ စလင်း တောကစားထွက်ရာ သင်းချိုင်းမြေပုံတခုဘေး၌ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသော မိန်းမကြီးတယောက်ကို တွေ့ရ၏။ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်ရာ....

သူ၏ တဦးတည်းသောသား သေဆုံးသွားသဖြင့် သူ့ကို စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုမည့်သူ တဦးမျှ မရှိတော့ကြောင်း ပြောပြသည်။ သနားကြင်နာတတ်သူ စလင်းသည် ထိုမိန်းမကြီးကို သနားသွား၍ နန်းတော်သို့ လိုက်ပြီးနေရန် ခေါ်ခဲ့သည်။ စင်စစ် ထိုမိန်းမကြီးသည် စုန်းမကြီးဖြစ်၍ ပတ္တမြားကြီးအကြောင်းကို ကြားသိထားသဖြင့် ခိုးယူလိုကြောင်းကို စလင်း မသိရှာပေ။

တနေ့သ၌ စလင်း အခြားသွားနေခိုက်တွင် ထိုမိန်းမကြီးက မင်းသမီးလေးအား ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် စလင်းသည် ဤသို့ ချမ်းသာလာကြောင်းကို မေးမြန်းရာ မင်းသမီးလေးက လိုတရ ပတ္တမြားကကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

“အဲဒီပတ္တမြားကို ခဏလေး ကြည့်ပါရစေ” ဟု မိန်းမကြီးက တောင်းပန်လိုက်၍ မင်းသမီးလေးက ပတ္တမြားကြီး ဘယ်မှာရှိသည်ကို မသိကြောင်း ပြောသောအခါ မိန်းမကြီးက “မင်းသမီးလေး တကယ် မသိဘူးလား။ မင်းသမီးလေးဟာ သူမယား မဟုတ်လား” ဟု ပြောပြီး တဆက်တည်းပင် “မင်းသမီးကလေးရဲ့ ယောက်ျားက မင်းသမီးလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သိရအောင် စမ်းကြည့်ပေါ့။ ပတ္တမြားကို တောင်းကြည့်ပါ။ မင်းသမီးလေးကို သူတကယ်ချစ်ယင် ပေးမှာပေါ့။ အဲဒါ အချစ်စမ်းတဲ့နည်းပဲ” ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

စလင်း ပြန်လာသောအခါတွင် မင်းသမီးလေးက သူ့ကို ချစ်ကြောင်း သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် ပတ္တမြားကိုပေးရန် စလင်းထံ တောင်းခံလေ၏။ စလင်းက “ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ရတနာတွေအားလုံးထက် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပိုချစ်ပါတယ်” ဟုပြောကာ ပတ္တမြားကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ “ဒါပေမဲ့ ပတ္တမြားကို လုံလုံခြုံခြုံထားပါလေ” ဟူ၍လည်း သတိပေးလိုက်၏။

မင်းသမီးကလေးသည် စုန်းမကြီးအား ပတ္တမြားကို ပြုပြီးနောက် သူ၏ ရတနာသေတ္တာထဲတွင် ထည့်ကာ သေချာစွာ သော့ခတ်ထားလိုက်လေသည်။ သို့သော် စုန်းမကြီးကမူ သော့လောက်ကိုတော့ မမူပေ။ တညတွင် အားလုံး အိပ်မောကျနေချိန်၌ စုန်းမကြီးသည် သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ပတ္တမြားကို ခိုးယူလေ၏။ ထို့နောက် စုန်းမကြီးသည် နန်းတော်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားစေရန် စလင်း၏ မိခင်နှင့် ဇနီးတို့လည်း အဝေးရှိ ကျေးရွာများသို့ ဖောက်သွားစေရန် ပတ္တမြားကို တိုင်တည်၍ ဆန္ဒပြုလိုက်လေသည်။

စလင်း အိပ်ရာမှနိုးသောအခါတွင် နန်းတော်ကြီးသည်၎င်း၊ သူမိခင်နှင့် ဇနီးတို့သည်၎င်း မရှိကြတော့ပေ။ သူ၏ခွေးနှင့် ကြောင်တို့သာလျှင် အနီးတွင် ရှိနေကြသည်။ စလင်းသည် ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်စွာဖြင့် မြို့ပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ရာ ခွေးနှင့်ကြောင်တို့က လိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့သည် အစာငတ် ရေငတ်ခံလျက် နေရာညပါ မရပ်မနားပဲ ရွာပေါင်းမြို့ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ကို ဖြတ်သန်းကာ ပတ္တမြားကို လိုက်လံ ရှာဖွေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စလင်းသည် အလွန်ပင် နွမ်းနယ် မောပန်းနေပြီး ရွှေဆက် မသွားနိုင်တော့ပေ။ သစ္စာရှိ တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်တို့သာလျှင် ခရီးဆက်ကာ ပတ္တမြားကို ရှာဖွေကြလေ၏။

တနေ့တွင် ခွေးနှင့်ကြောင်တို့သည် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် ပြင်ဆင်ထားသော နန်းတော်ကြီးတဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့သားကား ကြွက်ဘုရင်ကြီး၏သားတော် ဖြစ်လေ၏။ ကြောင်သည် ယင်းကြွက်မင်းသားကို ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် အခြား ကြွက်များသည် ပတ္တမြားကို ရှာဖွေပေးကြရမည်။ မပေးလျှင် ကြွက်မင်းသားကို လွှတ်မည်မဟုတ်ဟုပြော၏။ ထိုအခါ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကြွက်တို့သည် နေရာအနှံ့ပြေးသွားကာ ရှာဖွေကြလေ

သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မြေကျိုးနေသော ကြွက်တကောင်သည် စုန်းမကြီး၏နေအိမ်ကို တွေ့ရှိလေသည်။ စုန်းမကြီးသည် ပတ္တမြားကို ပါးစပ်ထဲတွင်ထည့်ကာ အိပ်ပျော်နေရာ ပတ္တမြားမှ တဝင်းဝင်း တလက်လက် ရောင်ခြည်များ ထွက်နေသည်။ ကြွက်သည် သူ့အမြီးပေါ်တွင် ကတိုးနှာအမှုန်များဖြူးပြီးလျှင် စုန်းမကြီး၏နှာခေါင်းအောက်တွင် အမြီးကို လှုပ်ခါလိုက်၏။ စုန်းမကြီးသည် ပြင်းပြစွာ နှာချေလိုက်လေရာ ပတ္တမြားသည် ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်ကျလာလေ၏။ ကြွက်သည် ခုန်၍ ပတ္တမြားကို ဖမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကြောင်အား ပတ္တမြားကို ပေးအပ်လိုက်၏။ ကြောင်သည်လည်း ကြွက်မင်းသားလေးကို လွတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ခွေးနှင့်ကြောင်တို့သည် စလင်းထံသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းတွင် မြစ်တစ်ခုကို တွေ့ရာ ကြောင်သည် ပတ္တမြားကို ငုံ့လျက် ခွေး၏ကျောပေါ်တွင် စီးပြီး ခွေးက မြစ်ကိုဖြတ်ကူးလေသည်။ မြစ်လယ်သို့ရောက်သောအခါ ကြောင်သည် ဆူဖြိုးသောငါးတကောင် ကူးခပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ သတိလစ်သွားပြီး ခွေးကို စကားပြောရန် ပါးစပ် ဟလိုက်ရာ ပတ္တမြားသည် မြစ်ထဲသို့ကျသွားလေသည်။ ပတ္တမြားသည် ငါး၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဤမျှ ပေါ့ဆရပါမည်လားဟု ခွေးက ကြောင်ကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်မှာကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။ ခွေးနှင့်ကြောင်တို့သည် ပတ္တမြားကို ပြန်ရရန် အကြံဉာဏ် ထုတ်ယင်း နွေဆက်ရက်ဆက်ပင် မြစ်ကမ်းပါးတွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ တနေ့တွင် တံငါသည် တဦး၏ ငါးမျှားချိတ်၌ မြစ်ထဲမှ ထူးဆန်းစွာ အရောင်ထွက်နေသည့် ငါးတကောင် ပါလာသည်ကို ကြောင်က မြင်လိုက်သည်။ ဤငါးသည် ပတ္တမြားကို မျိုထားသည့်ငါးပင်ဖြစ်မည်။

လျှင်မြန်စွာပင် ကြောင်သည် ငါးကို ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး ငါး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြဲလိုက်၏။ ငါး၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းတွင်ကား အရောင်အဝါတောက်ပနေသည့် ပတ္တမြားကို တွေ့ရလေသည်။

ခွေးနှင့် ကြောင်တို့သည် ခရီးဆက်ကြရပြန်သည်။ ဤတကြိမ်တွင်မူ ပတ္တမြားကို ခွေးက သယ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ခွေးသည် မြန်နိုင်သမျှမြန်အောင် ပြေးလေရာ ကြောင်က နောက်မှ လိုက်လာလေသည်။ စလင်းထံ သူတို့ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် စလင်းမှာ သေလုမ္ပေပျာ ပါး ဖြစ်နေလေပြီ။ စလင်းသည် သစ္စာရှိသော ခွေးနှင့်ကြောင်ကို ပြန်တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာသွားပြီး ပတ္တမြားကိုလည်း ပြန်လည်ရရှိသဖြင့် အလွန် ပျော်ရွှင်သွားသဖြင့် ချက်ချင်းပင် လူကောင်းပကတိ ဖြစ်လာလေသည်။ မိခင်နှင့် ဇနီးတို့နှင့်အတူ နန်းတော်ကြီးပြန်လည်ရောက်လာစေရန် စလင်းက ပတ္တမြားကို တိုင်တည်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် စလင်းသည် မိခင်၊ ဇနီးတို့နှင့်အတူ နန်းတော်ထဲ၌ ရောက်နေလေသည်။ သူတို့သည် တဦးကိုတဦး ဖက်ယမ်း နမ်းရှုံ့ကြယင်း ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်နေကြသည်။

စုန်းမကြီး၏ ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် မည်သို့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြသည်ကို မိခင်နှင့် ဇနီးတို့က စလင်းအား ပြောပြကြသည်။ စလင်းသည် စုန်းမကြီးအား သူ့ထံမှောက်သို့ခေါ်လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

စလင်းက စုန်းမကြီးအား “သင်ဟာ ငါတို့အပေါ်တွင် အလွန် ရက်စက်ခဲ့တယ်။ ကြာပွတ်နှင့်မြင်း၊ ဒီနှစ်မျိုးအနက် ကြိုက်ရာတမျိုးကို ရွေးလော့” ဟု ဆို၏။

“မြင်းကိုရွေးပါတယ်” ဟု စုန်းမကြီးကဖြေလိုက်၏။ စလင်းသည် မြင်းတကောင်ကို ယူလာစေ၍ သူ့လူများက စုန်းမကြီးကိုမြင်းအမြီးတွင် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းကိုကြာပွတ်ဖြင့်ရိုက်လိုက်ရာ မြင်းသည် နန်းတော်ထဲမှ မြို့ပြင်သို့ ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးထွက်သွားလေသဖြင့် စုန်းမကြီးမှာ မြင်းအမြီးတွင် ဒဏ်ဆွဲလျက် ပါသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှစ၍ စလင်းသည် စုန်းမကြီး၏ဘေးရန်မှ ထာဝရလွတ်ကင်းသွားပြီး စလင်း၊ သူမိခင်နှင့် သူ့ဇနီးတို့သည် သစ္စာရှိသောခွေးနှင့်ကြောင်တို့နှင့်အတူ နန်းတော်ကြီးတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြလေသည်။

မူလရေးသူ - မိုဟာမက် ရီဂွတ်ဝါဆာ
အာဖဂန်နီစတန်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်သို့ ပြန်ဆိုသူ - အဗ္ဗဒူ ဟက်ဝါးလာ
ပန်းချီသရုပ်ဖော် - နဗီဝါလာ ကက္ကား

ရုပ်သေး လေးရုပ်

(မြန်မာပုံပြင်)

တခါတုန်းက ရုပ်သေးရုပ်များပြုလုပ်သူဇနီးမောင်နှံတို့ ရှိကြသည်။ သူတို့တွင် အောင်ဟုခေါ်သောသားတယောက်ရှိ၏။ တနေ့တွင် အောင်သည် သူ့အဖို့ အိမ်မှခွာ၍ တနယ်တကျေးသို့သွားပြီး ကိုယ့်ဇနီးကိုယ်ချွန်အလုပ်လုပ်ရန်အချိန်သင့်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဖခင်၏ခွင့်ပြုချက်ရသောအခါ သူသည်ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။ မိခင်က လမ်းခရီးတွင် တာရှည်စားသွားနိုင်မည့် အစားအစာများကို ပြုလုပ်ထုပ်ပိုးပေးလိုက်ပြီး ဖခင်ကလည်း လမ်းတလျှောက် အဖော်ရစေရန်နှင့် အကူအညီရရန် ရုပ်သေးလေးရုပ်ကို ထုလုပ်ပေးလိုက်၏။

ပထမရုပ်သေးရုပ်မှာ ဒေဝ ခေါ် နတ်ရုပ်ဖြစ်ပြီး အထပ်များပါရှိ၍ ရွှေရောင်နှင့် အဖြူရောင် အိစက်သော တိမ်လိပ်များနှင့်တူသည့်နတ်ဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ပေးထား၏။ ဒုတိယရုပ်သေးရုပ်မှာ ယက္ခ ခေါ် ဘီလူးရုပ်ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တွင် မြစိမ်းရောင်အကြေးကွက်များပါရှိကာ ပခုံးနှင့် တတောင်ဆစ်တို့မှ ရွှေရောင်အချွန်အတက်များ လှပစွာထွက်နေသည်။ တတိယရုပ်သေးရုပ်မှာ ဇော်ဂျီ ဟုခေါ်သော တန်ခိုးရှင်၏ပုံထုလုပ်ထားပြီး တကိုယ်လုံးအနီရောင်၊ ရွှေရောင်တို့ဖြင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပနေ၍ လက်တွင်အနီရောင် တောင်ဝှေးတချောင်းကိုင်ထား၏။ နောက်ဆုံးရုပ်သေးမှာ ခေမာ ဟုခေါ်သော ရသေ့ရုပ်ဖြစ်ပြီး သစ်ခေါက်ဆိုးရောင် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားလျက် တောင်ဝှေးတချောင်းကိုင်၍ သပိတ်တလုံးပိုက်ထား၏။

ခရီးထွက်ခါနီးတွင် အောင်သည် မိဘနှစ်ပါးရှေ့မှောက်၌ ဒူးထောက်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ကန်တော့လေ၏။ မိဘများက ဆုပေးကြ၏။ အောင်သည် ဝါးထမ်းပိုးကိုထမ်းပြီး တဖက်စွန်းတွင် အဝတ်အထည်နှင့် အစားအစာထုပ်များကိုချိတ်ကာ အခြားတဖက်တွင် ရုပ်သေးလေးရုပ်ကိုချိတ်ဆွဲလျက် ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ပထမနေ့တွင် ညနေချိန်သို့ရောက်သောအခါ အောင်သည် တောနက်တခုအတွင်းသို့ ရောက်နေလေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ တညတာခိုနားရန်အတွက် နေရာရှာသည်။ ညောင်ပင်ကြီးတပင်အောက်မှမြေနေရာကား သင့်တင့်လျောက်ပတ်ပေ၏။ သို့သော် အောင်သည် ထိုနေရာတွင် အိပ်သင့် မအိပ်သင့်ကို ဒေဝအားမေးလိုက်သည်။

အံ့လောက်စရာပင် သူ့ရှေ့မှောက်၌ ဒေဝသည် အသက်ဝင်လာပြီး သူ့ကို ကြင်နာစွာ စကားပြောလေသည်။

“အောင်-လူကလေး။ သေသေချာချာ ကြည့်ရှုလေ့လာပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားပါ”

အောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသေချာစွာကြည့်ရှုစစ်ဆေးရာ သစ်ပင်အောက်တွင် ကျား ခြေရာများကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သစ်ရွက်များခင်း၍ ပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ရာကိုစွန့်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ကာ တညလုံး မသက်မသာအိပ်ရလေ၏။ သို့သော် ဒေဝကို သူကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် ကျားထီးကြီးတကောင်နှင့် သူ့ အဖော်ကျားမတို့ရောက်လာပြီး သစ်ပင်ပတ်လည်တွင် အနံ့ခံကြသည်ကို အောင် တွေ့ရလေ၏။

အောင်သည် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလေရာ ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင် တောင်တက်လမ်းတခု၏အထက်မှ တောင်ကုန်းတခုပေါ်တွင် စခန်းချလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့မျှော်ကြည့်လေရာ ခရီးသွားလှည်းတန်းရှည်ကြီးတခုသည် တောင် ဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလှည်းတန်းရှည်ကြီးသည် ဝေးလံသော အရပ်မှအဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု အောင်ကသိလိုက်ပြီး၊ ချက် ချင်းပင် ပစ္စည်းများကို ရယူလိုသည့်ဆန္ဒများ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

အောင်သည် ယက္ခထံသို့သွားပြီး ပစ္စည်းများရရှိနိုင်မည့်နည်းလမ်းအား မေးမြန်းလေ ၏။ “အောင်-လူကလေး။ အသင်အလိုရှိက ရနိုင်ပါမည်။ အသင့်တွင် ခွန်အားနှင့်တန်ခိုးရှိက မရနိုင်သောအရာမရှိနိုင်ပါ။ ကြည့်လော့” ဟု ဆိုကာ ယက္ခသည် သူ့ညာခြေထောက်ကိုဆောင့် လိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် မြေကြီးသည် မုန်တိုင်းမိသောသဘောပမာ သွက်သွက်ခါသွားလေ

သည်။ တောင်ကုန်းကြီးကွဲအက်ကာ ကျောက်တုံးကြီးငယ်များပဲ့ထွက်ပြီးလိမ့်ဆင်းလာသဖြင့် တခဲနက်ဆူညံသောအသံကြီးများဖြစ်ပေါ်လျက် လမ်းပိတ်ဆို့သွားလေတော့၏။ လှည်းတန်းမှ လူများလည်း ခြေဦးတည့်ရာသို့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြေးကြရပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြ လေသည်။

“ကိုင်း အောင်။ လူတွေပြေးကုန်ကြပါပြီ။ ရတနာတွေကိုသာ ယူလော့”ဟု ယက္ခက ပြောလိုက်၏။

အောင်သည် လမ်းပေါ်သို့ပြေးဆင်းသွားပြီး “ငါ့ဟာတွေ၊ အားလုံး ငါ့ဟာတွေ”ဟု အော်ကာ လှည်းတစ်စီးမှတစ်စီးသို့ ကူးသွားပြီး သေတ္တာများထဲမှ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါ ကော်ဇောစသည်တို့ကို ပွေ့ပိုက်ယူလေ၏။

ထိုအခိုက် အောင်သည်ငိုရှိုက်သံတသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အံ့ဩစွာဖြင့် လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလေရာ လှည်းတစ်စီးအတွင်း ဝပ်၍ပုန်းနေသော မိန်းမပျိုတဦးကိုတွေ့ရ၏။ မိန်းမပျို၏ အမည်မှာ မာလာဖြစ်ပြီး လှည်းတန်းပိုင်ရှင်ကြီး၏ သမီးဖြစ်၍ မပြေးနိုင်သဖြင့် တဦးတည်း ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အောင်သည် မိန်းမပျိုအား စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု ကတိပေးကာ နှစ်သိမ့်ရန်ကြိုးစားပါ၏။ သို့သော် မာလာသည် အလွန်စိတ်ဆိုးနေပြီး အောင်ကို “သင် ခိုး ထားသော ရတနာပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ ကျွန်မကိုပါ သင်သိမ်းပိုက်လိုက သိမ်းပိုက်နိုင်သည်။ သို့သော် သင်ကဲ့သို့သော သူခိုးခားပြကို ကျွန်မစကားမပြောလို”ဟု ပြောလိုက်၏။

အောင်သည် ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘာပြောရမည်ကို မသိဖြစ်နေစဉ် “အသင်လူကလေး။ ဇာလော့။ ငိုရွိုက်နေသော မိန်းကလေးများနှင့် စကားဆို၍ အချိန်မဖြုန်းသင့်။ ယောက်ျား ဟူသည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရမည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ခြင်းသည် တန်ခိုးအာဏာနှင့် ခွန်အား၏ တစိတ်တဒေသဖြစ်သည်။ လာလော့။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာများရှိသေးသည်” ဟု ယကွက ပြောလေ၏။

မှန်ပေသည်။ အောင်မှာ လုပ်စရာများစွာ ကျန်ပေးသေးသည်။ လိုချင်သည့် ပစ္စည်း ဥစ္စာများကို ရပြီဖြစ်သော်လည်း ယင်းတို့ကို ထိန်းသိမ်းထားရုံနှင့် ကိစ္စမပြီး၊ တိုးပွားအောင် လုပ်ရပေမည်။ သို့ဖြင့် သူသည် တတိယရုပ်သေးဖြစ်သော ဇော်ဂျီထံမှ အကူအညီတောင်းရ လေ၏။

“သင် ကျွန်ုပ်အတွက် ဘာအကူအညီပေးနိုင်မည်လဲ” ဟု အောင်က ဇော်ဂျီကို မေး လိုက်၏။

ဇော်ဂျီသည် လေထဲသို့ခုန်ပုံ့လိုက်ပြီး သူ၏တောင်ဈေးနီကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်၏။ တောင် ဈေး၏တန်ခိုးဖြင့် သဘာဝ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကိုပင် ဖော်ထုတ် လှစ်ပြနိုင်ပြီး၊ အရာအားလုံး သည် အောင်၏ အသုံးပြုမှုကိုခံရန် အသင့်ဖြစ်နေကြလေသည်။

အောင်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပျော်ဆုံးလူတယောက်ဖြစ်သင့်သော်လည်း သူ မပျော်

ပေ။ မာလာက သူ့ကို စကားမပြောသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အောင်သည် ကမ္ဘာပေါ်၌အလှပ ဆုံးပစ္စည်းများကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးကာ မာလာကိုဆွဲဆောင်သော်လည်း မာလာကမူ မတုန်မလှုပ်သာနေလေသည်။

တနေ့တွင် မာလာက အောင်ကို စကားပြောလေသည်။ မာလာ၏ဖခင်သည် သမီး ကို ရှာရန် အောင်၏နန်းတော်သို့ ရောက်လာသည်။ အောင်သည် ဖခင်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ များကို ခိုးယူခဲ့သဖြင့် ဖခင်မှာ ယခုအခါ အလွန်ဆင်းရဲနေလေပြီ။ အောင်ခိုးယူခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာများသည် အောင်လက်ထဲတွင် များစွာတိုးပွားနေပြီဖြစ်ရာ ဖခင်၏ဥစ္စာများကို ပြန်၍ ပေးအပ်ရန် မာလာက တောင်းဆိုလေသည်။

အောင်သည် မာလာ တောင်းဆိုသည်ကို လိုက်လျောချင်သည်။ သူ့တွင် ငွေအမြောက် အမြား ရှိနေပြီဖြစ်ရာ မာလာဖခင်၏ ဥစ္စာများကိုသာမက တိုးပွားခဲ့သော အမြတ်ငွေကိုပါ ပြန်ပေးချင်သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် အောင်ကလည်း တခုတောင်းဆိုချင်သည်။ မာလာ သူနှင့်နေခဲ့ရန်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ယက္ခနှင့် ဇော်ဂျီတို့က အောင်၏အကြံကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ကြ၏။ “တကြိမ်တခါ အလျှော့ပေးပါက နောက်ထပ် တောင်းဆိုမဆုံး ရှိချိမ့်မည်။ ငွေနှင့်အာဏာကို သာ အဓိကထားသော ဤလောကတွင် သူများတောင်းဆိုတိုင်း အညံ့ခံပြီး အလျှော့ပေး၍ မဖြစ်”ဟု သူတို့က ပြောကြသည်။

ပထမတွင် အောင်သည် သူတို့စကားကို ငြင်းပယ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း၊ ယက္ခနှင့် ဇော်ဂျီတို့က အပြင်းအထန် ပြောဆိုကြ၏။ အောင်၏ အားနည်းပျော့ညံ့မှုကို သူတို့က ထပ်ခါထပ်ခါ လှောင်ပြောင်သရော်ကြ၏။ ထိုသို့ သူတို့ငြင်းခုံနေကြစဉ် အစေအပါး တယောက်ရောက်လာပြီး မာလာတို့ သားအဖသည် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ရရန်ကိုပင် မစောင့် တော့ပဲ ထွက်ပြေးကြပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ထိုအခါမှစ၍ အောင်သည် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ဝမ်းနည်း ပူဆွေးနေရတော့သည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့အဖေပေးလိုက်သည့် စတုတ္ထမြောက်နှင့် နောက်ဆုံး ရုပ်သေးရုပ်ဖြစ် သည့် ရသေ့ ခေမာကို သတိရသည်။ သို့နှင့် အောင်သည် ခေမာဘက် လှည့်ပြီး အကြံဉာဏ် တောင်းလေသည်။ ရသေ့တွင် ခွန်အားမရှိ၊ တန်ခိုးမရှိ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိ။ သင်္ကန်း၊ တောင် ဝှေးနှင့် သပိတ်သာလျှင် ရှိ၏။ “ဘာမျှ မရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် ဂရုမထားပါ။ မပျော်ရွှင်ခြင်း ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါ။ ကျွန်ုပ်အတွက် တလောကလုံးသည် ငြိမ်းချမ်းနေပါသည်။ ကျွန်ုပ် မှာလည်း ငြိမ်းချမ်းနေပါသည်”ဟု ရသေ့က ပြော၏။

သို့ဖြင့် အောင်သည် ရသေ့၏ဘဝမျိုးကို စူးစမ်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အောင် သည် သူ၏နန်းဆောင်ကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး သပိတ်တလုံးနှင့် ဟိုမှသည်မှ လှည့်လည်သွားလာ၍ သူတပါးပေးလှူသမျှကိုသာ စားသောက်လေသည်။ ယခုအခါ သူ၏တခုတည်းသော ဆန္ဒမှာ မာလာတို့ သားအဖနှင့်တွေ့ပြီး သူတို့၏ ခွင့်လွှတ်မှုကို ကျိုးနွံစွာ တောင်းခံရန်ပင် ဖြစ်၏။

တနေ့တွင် အောင်သည် နံချာသည့် တဲအိမ်တအိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ ဆွမ်းထွက်လောင်း မည့်သူကို စောင့်နေ၏။ တစုံတယောက်လာနေသည့် ခြေသံကို ကြားသော်လည်း သူသည် မျက်လွှာချထားသည်။ ထိုသူသည် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို သပိတ်ထဲကို လောင်းထည့်သည့်အခါတွင် အောင်သည် နှစ်များစွာကပင် ထိကိုင်နိုင်ရန် တောင့်တခဲ့သည့် ဖြူဖွေးသွယ်နွဲ့ပြီး အကြောကလေးများစိမ်းနေသောမာလာ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အောင်သည် ခေါင်းကိုမေ့လိုက်ပြီး “မာလာ” ဟု အော်ခေါ်လိုက်၏။ “ကျွန်ုပ်မည်သူ ဆိုသည်ကို မသိတော့လေသလား။ ကျွန်ုပ် အောင်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ဘို့ မာလာ့ဆီကို လာခဲ့ပါပြီ။ မာလာ့ဖခင် ဘယ်မှာနည်း”

မာလာက အောင်ကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွားပြီး ဖခင်နှင့် တွေ့ဆုံပေးသည်။ အောင်က မာလာတို့ သားအဖကို ရိုသေကျိုးနွဲ့စွာဖြင့် ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်လေသည်။ သူတို့ကလည်း အောင်အပေါ် ခွင့်လွှတ်ကြ၏။ သူတို့သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များနှင့် ရှေးရေးအတွက် ကို ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြပြီးနောက်၊ မာလာတို့ သားအဖသည် အောင်နှင့်အတူ အောင်၏ နန်းဆောင်သို့ ပြန်လိုက်ရန် သဘောတူကြသည်။

သူတို့သုံးဦး နန်းဆောင်ဝသို့ ရောက်သောအခါ အောင်၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ရုပ်သေးလေးရုပ်က ကြိုဆိုကြ၏။ ဒေဝက ပြောသည်မှာ

“ယခုလို ပြန်လာခြင်းကို ကြိုဆိုပါ၏။ ယခု ငွေနှင့်တန်ခိုးအာဏာက မည်သို့ ဒုက္ခ ပေးနိုင်သည်ကို သင်သိပြီမဟုတ်လော။ ယကွ၏ ခွန်အားကိုသာ သင်၏ ဉာဏ်ပညာနှင့် သိမ်မွေ့အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့သော်၊ ဇော်ဂျီ၏တန်ခိုးကိုသာ သင်၏မေတ္တာကရုဏာနဲ့ နူးညံ့အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့သော် ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို သင်ရရှိမည် မဟုတ်။ ယခု ခေမာ၏ သြဝါဒကို ကြားနာကြစို့”

“အောင်....လူကလေး” ခေမာက စ၍ ပြော၏။ “သင့်တွင် ငွေနှင့်တန်ခိုးအာဏာ ရှိခဲ့၍ ငွေနှင့်အာဏာက သင့်အား ပျော်ရွှင်မှု စိတ်ချမ်းသာမှုရရန် လုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း တွေ့ပြီ မဟုတ်လော။ ယခု သင်၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် ငွေနှင့် အာဏာကို ပြန်လည်ရရှိ၍ မဟုတ်။ ငွေ အာဏာတို့ မည်သည် သူတို့အလိုအလျောက် ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို မပြုကြပေ။ ယင်း တို့အား အသုံးပြုသူ၏ အပေါ်၌သာတည်၍ အဆိုးအကောင်း ဖြစ်ပေါ်သည်။ ယခု သင်ရရှိ ခဲ့သော သင်၏စာသည် သင့်ဘဝအတွက် လမ်းညွှန်ဖြစ်ပါစေသတည်း”

အောင်သည် သူမိတ်ဆွေများကို လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်လေ၏။ ယကွနှင့် ဇော်ဂျီ တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ သူတို့အပြစ် ကြောင့်မဟုတ်။ အောင်ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အာဏာကြောင့် မာန်တက်ပြီး အများ အယွင်းများ ပြုခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခုမူ သူပစ္စည်းဥစ္စာများကို သူတပါး၏ ကောင်းကျိုး နှင့် စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အသုံးပြုရန် အောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အောင်သည် ဘုရားစေတီတစ်ဆူ တည်ထားပြီး စေတီ၏ပတ်လည်တွင် ဒေဝ၊ ယက္ခ၊
ဇော်ဂျီနှင့် ခေမာတို့ ရုပ်တုများကို ပြုလုပ်ထားစေသည်။ ရပ်ဝေး ရပ်နီးမှ ဘုရားပူး
လာကြသူများကို အောင်နှင့် မာလာတို့က အစားအစာနှင့် နေရာထိုင်ခင်းများပေး၍ ကြိုဆို
ပြုစုကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြလေ
သတည်း။

မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသူ-ခင်မျိုးချစ်
သရုပ်ဖော်-ဦးဘကြည်

လည်လွန်းသော ဂျီကလေး

(အင်ဒိုနီးရှားပုံပြင်)

ပူလောင်သောနေ့တနေ့၏ မွန်းလဲပိုင်းတွင် ဂျီ (ခေ့) တကောင်သည် တောတွင်း ရေကြည်အိုင်၌ ရေသောက်နေစဉ် ကျားတကောင်သည် အနီးမှဖြတ်သွားသည်။ ဂျီကိုမြင်သော အခါ ကျားသည် ရပ်လိုက်ပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် ကြောက်စရာ အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အိုး ဟိုး...ဟိုး၊ ဂျီကလေးပါလား၊ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းနဲ့တော့ တွေ့ပဟေ့။ ကဲ...မြန်မြန်လာပြီးအစားခံစမ်း၊ တနေ့လုံး ငါဘာမှမစားရသေးဘူးကွ”

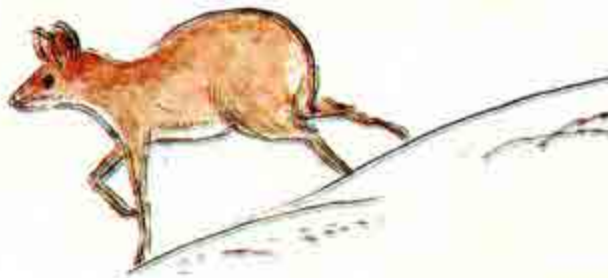
“ခင်ဗျား တနေ့လုံး ဘာမှမစားရသေးဘူးဟုတ်လား”ဟု ဂျီကလေးက ကျားအတွက် ဝမ်းနည်းဟန်ဆောင်၍ပြောလိုက်သည်။ စင်စစ်မှာမူ ကျား၏ကြီးမားသောမေးရိုးကြီးများနှင့် ဖြူဖွေးချွန်ထက်သော သွားများကိုမြင်ကာမျှဖြင့်ပင် ဂျီကလေးမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေရှာ ချေပြီ။ သို့ရာတွင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေမှုမပေါ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး “အို... ခင်ဗျားကို သနားလိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျား အစား ကောင်းကောင်း စားရစေချင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လိုအကောင်ငယ်လေးကိုစားလို့ ခင်ဗျားဘယ်ဝမ်းလဲ၊ ဘယ်အရ သာရှိမလဲဗျ”ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ငါက အခုဆာနေပြီကွ”ဟု ကျားက သည်းမခံနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ဟိန်းဟောက် လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုယင်....”

ဂျီကလေးက အကြံထုတ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး “ခင်ဗျားအဆာပြေအောင် လူသားစားပါ လားဗျ”ဟု ပြောလိုက်၏။

“လူဆိုတာဘာလဲကွ ဂျီငယ်ရ”

“လူ ဘာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား” ဟု ဂျီကလေးက အံ့ဩဟန်ဆောင်လျက် မေးလိုက်သည်။

“မသိဘူး၊ တကယ်မသိဘူးကွ၊ လူဆိုတာဘာလဲကွ၊ ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါ ဂျီလယ်ရာ” ဟု ကျားက သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

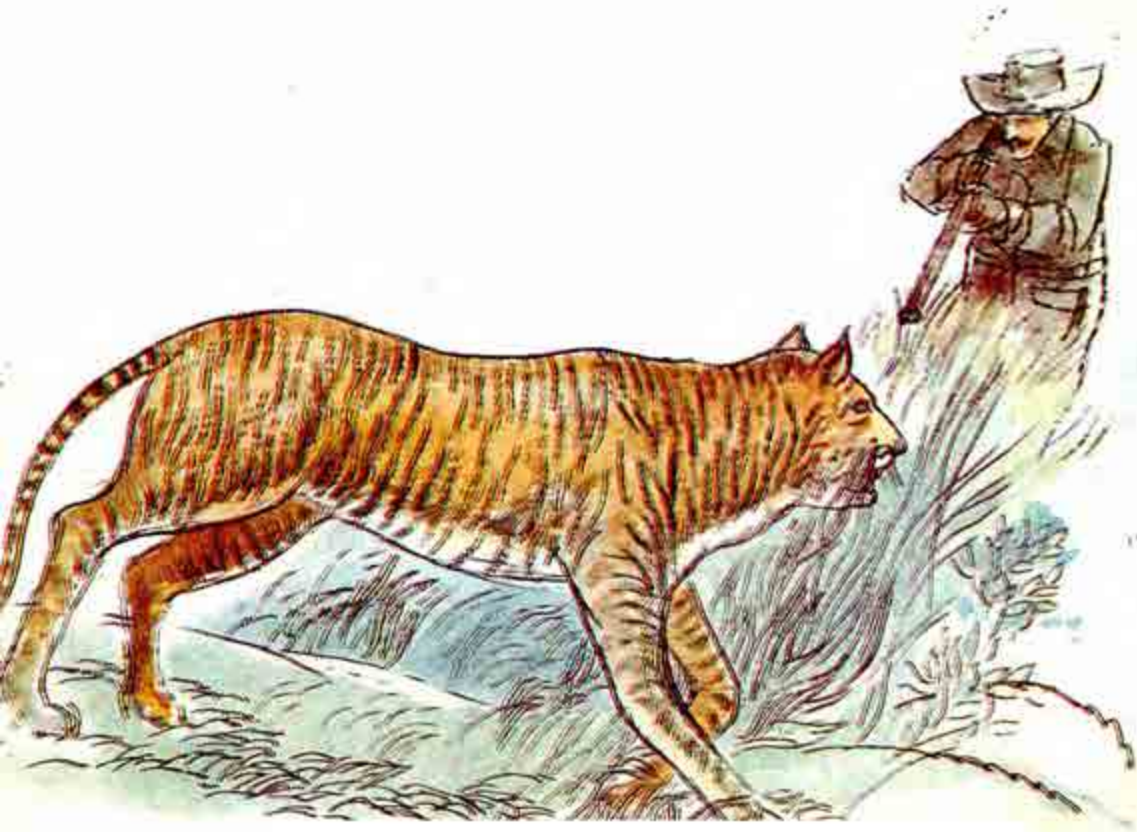
“အင်း၊ အင်း” သူဆင်လိုက်သော အကွက်ထဲသို့ ကျားဝင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဂျီကလေး မှာ ဝမ်းသာသွားပြီး “လူဆိုတာ ခြေနှစ်ချောင်းရှိတဲ့ အကောင်တမျိုးပဲဗျ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ခွန်အားအကြီးဆုံး သတ္တဝါပေါ့” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ပဲလား၊ ငါ့ထက်တောင် ခွန်အားကြီးသေးသလား” ဟု ကျားက မခံချင်စိတ် ဖြင့် မေး၏။

“တကယ်ပေါ့ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလျှင်ယင်တော့ သူ့ကိုခုန်အုပ်ပြီး သူ့အသားကိုညစာ စားနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူကိုငါမရယင်တော့ မင်းကိုပဲစားရမှာပဲနော်။ သဘောတူ ရဲ့လား”

“စိမ်လိုက်လေ” ဟု ဂျီကလေးက ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ နေစမ်းပါအုံး၊ လူကဘယ်မှာလဲကွ။ မင်းငါ့ကိုချက်ချင်းပြစမ်း၊ ဆာလှ ပြီကွ။ မြန်မြန်လုပ်ကွာ၊ မလုပ်ယင်တော့ မင်းကိုပဲချက်ချင်းစားပစ်လိုက်မယ်”

“သည်းခံပါအုံး ကျားကြီးရယ်။ ကဲ...လာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းဘေးကို လိုက်ခဲ့။ လူတယောက်ယောက်တော့ တောရမှာပေါ့ဗျ”ဟု ဂျီကလေးက ပြောလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ဂျီကလေးသည် ကျားကြီးကို လမ်းဘေးသို့ ခေါ်သွားပြီး ချုံထဲတွင် ပုန်းနေကြ ကာ ဖြတ်သွားမည့်လူတယောက်ယောက်ကို စောင့်နေကြ၏။ များမကြာမီ ကျောင်းသွား မည့်သူငယ်ကလေးတဦးလျှောက်လာသည်။ ထိုသူငယ်ကလေးသည် ကျောင်းသင်ခန်းစာများ အကြောင်းစဉ်းစားတွေးတောလာသဖြင့် တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်က သူ့ကို ချောင်းမြောင်းနေ ကြောင်းကို သတိမထားမိချေ။

“အဲဒါ လူလားကွ”ဟု ကျားကမေးသည်။ “ဒါဆိုယင်တော့ ငါက သူထက်ခွန်အား ကြီးတာ သေချာတာပေါ့ကွာ”ဟု ကျားကသရော်၍ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်ကလာ လူဟုတ်ရမှာလဲ၊ လူဖြစ်မဲ့ကောင်လေးဗျ။ လူဖြစ်ဖို့ နောက်အနှစ် နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်လိုသေးတယ်။ အဲဒီလောက်ကြာယင် ခင်ဗျားလဲ သေရောပေါ့”ဟု ဂျီကလေးက ဖြေလိုက်သည်။

ထို့နောက် အဖိုးအိုတယောက် ဖြည်းဖြည်းညှင်းညှင်းလျှောက်လာပြန်သည်။ အသက် ကြီးလှပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးများပင်ဖြူဆွတ်နေပြီ။ သူသည် တောင်စွေးတချောင်းကို အားပြုလျှောက်လာသည်။

“အဲဒါ မင်းပြောတဲ့လူဆိုတာပဲမဟုတ်လား။ အသက်ရှည်ရှည်နေလာရလို့ သိပ်တောင် ပိန်နေပြီ။ မင်းကငါ့ကိုထပ်ပြီးညှာအုံးမလို့လား”ဟု ကျားကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ လူမဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒါ လူအဖြစ်က အရွယ်လွန် လာတဲ့ဟာခင်ဗျ။ ခင်ဗျားလိုသန်တဲ့မြန်တဲ့ကျားက ဒီလိုအရွယ်လွန်တဲ့ဟာကို မစားသင့်ပါ ဘူး။ စားမလား”

“မစားဘူး၊ မစားဘူး၊ ဘယ်စားမလဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါမစောင့်နိုင်တော့ဘူးဟေ့”

၇။ တိုးတိုး၊ ဟိုမှာလူအစစ်လာနေပြီ”

သေနတ်တလက်နှင့် ထွားကျိုင်းသောမုဆိုးတဦးလာနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဂျီကလေးက ထိုသို့ပြောလိုက်သည်။

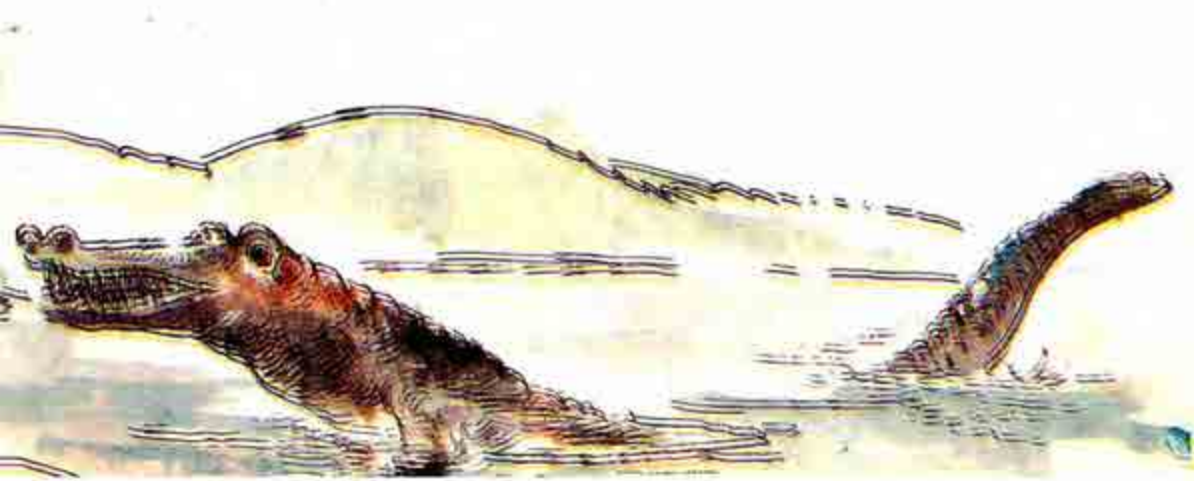
“သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုကြည့်စမ်းပါအုံး ဆူဖိုးလိုက်တာဗျာ။ အသားတွေပေါ်မှာပဲဗျာ။ သူ့ပါးတွေကလဲ ရဲနေတယ်ဆိုတော့ သွေးအားလဲကောင်းမှာပဲဗျာ။ သူ့ကိုစားပြီးယင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို စားချင်တော့မယ်မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဂျီကလေးကပြောလိုက်ရာ ကျားက...

“ဒါပေါ့ကွ ဒါပေါ့။ ကိုင်း ကြည့်လိုက်စမ်းဟေ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျားသည် မုဆိုးကိုခုန်အုပ်လိုက်၏။ သို့သော် မုဆိုးမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျားကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ပြီး အသေပစ်သတ်လိုက်လေ၏။

ဂျီကလေးမှာ ကျားအန္တရာယ်မှလွတ်ကင်းသွားပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာသော်လည်း စွန့်စားခန်းကြောင့် အတော်ပင်မောပန်းနေသဖြင့် ရေသောက်ရန်ရေကန်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ရေသောက်နေစဉ်တွင် သူ့ခြေထောက်တဖက်ကို တစုံတယောက်က ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။ ရုတ်တရက် သူသည် လန့်အော်လိုက်၏။ သို့သော် ခြေထောက်ဆွဲထားသူကို တွေ့လိုက်ရလျှင်မူ နာကျင်မှုကိုမျှိုသိပ်ကာ အကြံထုတ်ရတော့သည်။

ထိုသူကား သူ၏ရန်သူတဦးဖြစ်သော မိကျောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဂျီသည် ဉာဏ်များသူ ဖြစ်သဖြင့် မိကျောင်းကလည်း ဂျီကိုမုန်းသည်။ ဂျီရေသောက်ဆင်းတိုင်း မိကျောင်းက ခြောက်လှန့်တတ်သဖြင့် ဂျီကလည်း မိကျောင်းကိုမုန်းသည်။ ယခုတကြိမ်တွင်လည်း ဂျီသည် ဒေါသထွက်နေ၏။ သို့သော် အောင့်အည်းမျှိုသိပ်ပြီး ကြိုးစား၍ရယ်မောကာ မမူဟန်ဖြင့် မိကျောင်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်တုံးတဲ့မိကျောင်းပဲ။ ဂျီခြေထောက်လား တုတ်ချောင်းလား ဆိုတာကိုတောင်မှ ခွဲခြားမသိတော့ဘူးလား။ အခု ခင်ဗျားဖမ်းဆွဲထားတာက တုတ်ချောင်းစုတ်ကြီးဗျ”

သို့သော် မိကျောင်းသည် ဂျီ၏အထာကိုသိနေသူဖြစ်သဖြင့် “ငါ့ကို အရူးလုပ်မနေစမ်းနဲ့ဟေ့။ အခု ငါဖမ်းထားတာ မင်းခြေထောက်ဆိုတာ ငါအတတ်သိတယ်။ မင်းကိုစားမပြီး မချင်း မလွတ်ဘူးဟေ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို ညာနေတာမဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ညာပြောနေတယ် ထင်လို့လား။ ကဲ...ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း” ဟုဆိုကာ ဂျီသည် သူ၏အခြားခြေတဖက်ကို မိကျောင်း၏ ရှေ့တွင် လှုပ်ယမ်းပြလိုက်သည်။

မိုက်မဲသောမိကျောင်းသည် ဂျီပြောသမျှကိုယုံကြည်သွားပြီး သူဖမ်းမိထားသော ခြေတဖက်ကိုလွတ်လိုက်ကာ အခြားခြေတဖက်ကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက်၏။ ဂျီကား ဤအခွင့်အရေးကို စောင့်နေသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ခုန်ထွက်ပြေးသည်။ ထို့နောက် မိကျောင်းမမှီနိုင်သည့်နေရာသို့ ရောက်မှ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“မြည်းထက်တောင် ပိုအ တဲ့ မိကျောင်းပဲ။ ကျုပ်ခြေထောက်နဲ့ တုတ်ချောင်းကို တောင်မှ မခွဲတတ်ဘူး”

ဉာဏ်ချင်းပြိုင်ပွဲတွင် ရှုံးနိမ့်သွားသဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရေထဲသို့ပြန်ငုပ်သွားသော မိကျောင်းကို ကျောခိုင်းကာ ဂျီသည် ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။

လမ်းတွင် ခရုတကောင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဂျီကလေးမှာ ဝမ်းသာနေလေသည်။ ဂျီသည် ကြားချင်သူဖြစ်ရာ ယခုတော့ ခရုကိုသူကြားနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။ ဂျီသည် ခရုကို သူနှင့် အပြေးပြိုင်ရန် စိမ်ခေါ်သည်။ ခရုက သဘောတူလက်ခံလေရာ ဂျီအံ့ဩမိလေသည်။ ခရုက သူ့အနိုင်ရမည်ဟုပြောသောအခါ ထပ်၍အံ့ဩရပြန်သည်။ ဂျီက ရယ်မောလေ၏။ ခရုက အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ နိုင်ဖို့ဆိုသည်ကို အိပ်မက်ပင်မမက်စကောင်း။

သို့သော် ဤခရုကလည်း ပါးနပ်သည်။ ဉာဏ်များသောဂျီကို အနိုင်ယူရန်အတွက် သူ့မိတ်ဆွေတဦးနှင့် ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားပြီးဖြစ်၏။

“မင်း ငါ့လိုအကောင်နဲ့ပြိုင်ရတာ ဘယ်လိုဆိုတာသိရောပေါ့ကွာ။ ခရုငှက်လေးရဲ့” ဟု ဂျီကပြောပြီး လေကဲ့သို့တဟုန်ထိုးစ၍ပြေးလေတော့သည်။ သူပန်းတိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ခရုက သူ့အလျင်ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဂျီခမျာမှာ လဲသေချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေ၏။

ဂျီသည် သူ့ရှုံးသည်ကို ဝန်မခံလိုပဲ၊ နောက်တကြိမ်ထပ်၍ အပြေးပြိုင်ရန် ခရုကို စိမ်ခေါ်ပြန်လေသည်။ သို့သော် ပြိုင်တိုင်း ပြိုင်တိုင်း ခရုနိုင်သည်ချည်းသာ ဖြစ်နေ၏။

အမှန်မှာ ခရုသည် ဉာဏ်သုံး၍ အပြေးပြိုင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ကို ဂျီမသိပေ။ မူလ ခရုက ဂျီနှင့်အတူ တာမှစ၍ ထွက်လျှင် မိတ်ဆွေခရုက ပန်းတိုင်တွင် ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဖြင့် ပြိုင်ပွဲတိုင်းတွင် တလှည့်စီရှိနေကြ၏။ ခရုနှစ်ကောင်မှာ တူလွန်းလှပေရာ ဂျီက ခရုတကောင်ထဲဟု ထင်နေလေ၏။

ဟိုဘက်ပန်းတိုင်ပြေးလိုက် သည်ဘက်ပန်းတိုင်ပြေးလိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ဂျီမှာ အားအင်ကုန်ခန်းပြီး လဲကျကာ ဟောဟဲ...ဟောဟဲဖြစ်နေတော့ပြီး “ခင်ဗျားကိုအနိုင်ပေးပါပြီ ဦးခရုရယ်၊ ကျွန်တော်လက်မြောက်ပါပြီ” ဟု အရှုံးပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်လည်လှပြီဟုထင်ထားသော ဂျီငယ်ကလေးမှာ ထိုနေ့က အရှုံးနှင့်အဆုံးသတ်လိုက်ရလေ၏။ သူ့ကိုအနိုင်ယူသွားသူကား ကြောက်ရောကောင်းသည့် ကျားကြီးလည်းမဟုတ်ပါ။ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်နေသည့် မိကျောင်းကြီးလည်း မဟုတ်ပါ။ အခြားတောသတ္တဝါကြီးများလည်း မဟုတ်ပါ။ အလွန်သေးငယ်လှသည့် ခရု ကလေးသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ပုံပြောပြသူ-အန်းနက် ကေ ဟဒီမာဂျာ
သရုပ်ဖော် - ဆယာဝီ

ကျီးကန်းနှင့် မြေခွေး

(အိရန်ပုံပြင်)

တခါတုန်းက တောထဲတွင် နေထိုင်သော ကျီးကန်းမတကောင်သည် သားသမီးမွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် သစ်ပင်အမြင့်ကြီး တပင်၏ ထိပ်ဖျားတွင် အသိုက် ဆောက်ပြီး အသိုက်ထဲတွင် ဥသုံးလုံးအုလိုက်၏။ ကျီးမသည် ဥများပေါ်တွင် ၂၀ ရက်ကြာ အောင် ဝပ်ပြီးသည့်နောက် ဥများပေါက်လာပြီး ကျီးကလေးသုံးကောင် ထွက်လာလေသည်။

ကျီးကလေးများ ပေါက်သည့်နေ့မှစပြီး မိခင်ကျီးမမှာ အလုပ်များလာလေသည်။ ကျီးကလေးများသည် အမြဲလိုလိုပင် ဆာလောင်နေကြသဖြင့် ကျီးမသည် တနေ့လုံး အစာခွံ နေရလေ၏။ ကျီးပေါက်စကလေးများကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည့် သူ့ခိုးများလည်း ရှိသဖြင့် ကျီးမမှာ ကလေးများကို စောင့်ရှောက်နေရလေသည်။

ရန်သူတဦးကား သစ်ပင်နှင့် မနီးမဝေးတွင် နေထိုင်သည့် မြေခွေးတကောင်ပင်ဖြစ်၏။ မြေခွေးသည် ကျီးကလေးများ၏ အော်သံကို ကြားရသောအခါ “တယ်နိပ်ပါလား။ အဲဒီ အသိုက်ထဲမှာ ငါစားဖို့ အစာတော့ ရှိနေပြီ” ဟု တကိုယ်တည်းပြောကာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ သို့သော် အသိုက်မှာ ထိပ်ဖျားတွင်ရှိနေရာ ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် သူ မတက် နိုင်ချေ။ လှမ်းခုန်သည့်တိုင်အောင် အသိုက်ကို မမှီချေ။ ထို့ကြောင့် မြေခွေးသည် ကျီးပေါက်စ ကလေးများကို ဖမ်းစားရန် အကြံဉာဏ်ထုတ်ယင်း ပြန်လာခဲ့လေသည်။

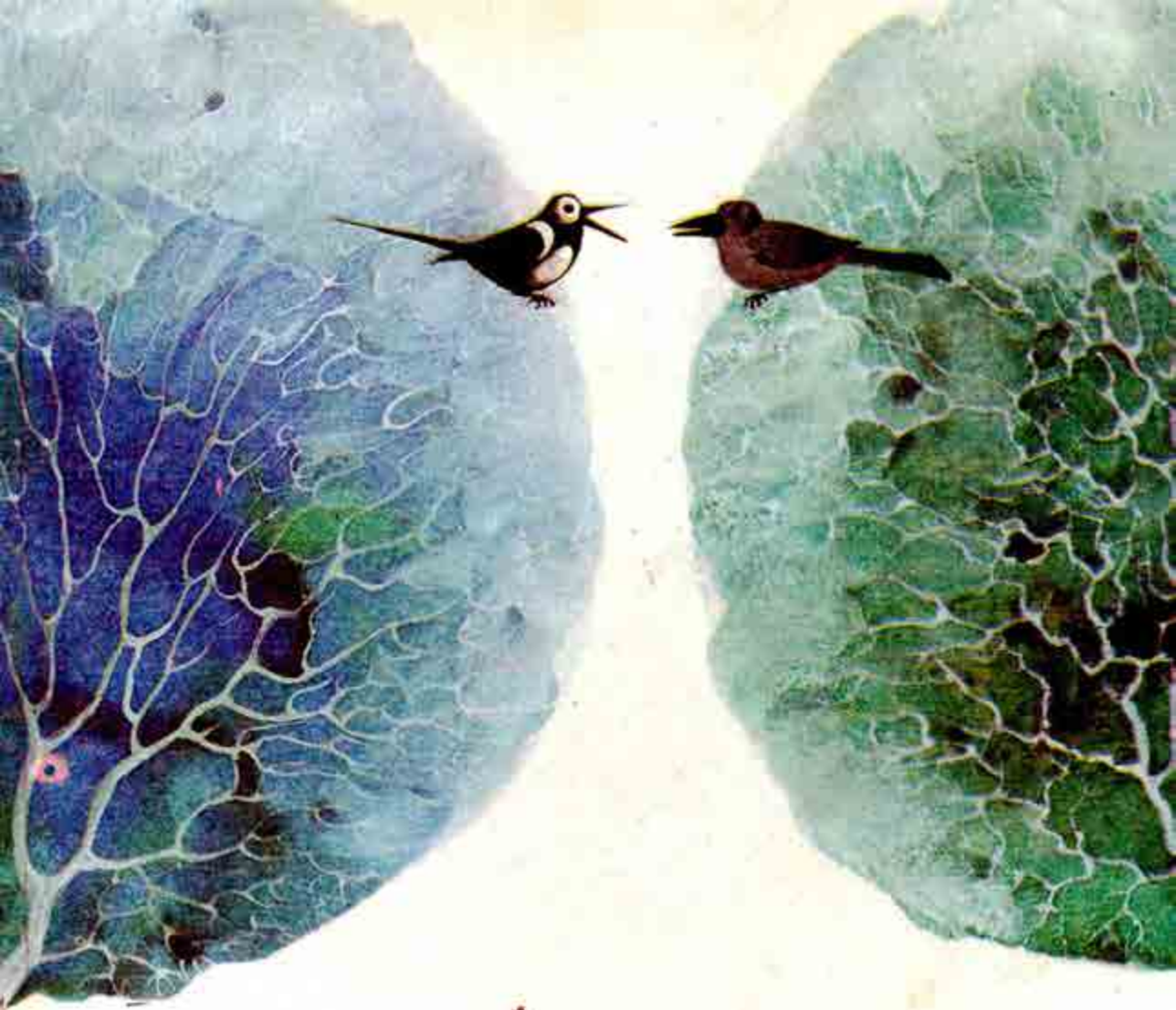
ပထမဦးစွာ မြေခွေးသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများသို့ လှည့်လည်ကာ အမှိုက် ပုံးများထဲတွင် ဦးထုပ်ဟောင်းတလုံးကို ရအောင်ရှာသည်။ ဦးထုပ်ဟောင်းကို ရရှိပြီးနောက် သစ်ခုတ်သမား တဦးထံမှ သံချေးတက်နေသော လူတချောင်းကို ခိုးယူခဲ့သည်။ နောက်တနေ့ နံနက်စောစော ကျီးမအသိုက်မှ မခွာမိမြေခွေးသည် ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ သစ်ပင်ဆီသို့ လာခဲ့ ပြီး သစ်ပင်ကို လှူဖြင့် ဖြတ်လေတော့၏။

လူတိုက်သံကို ကျီးမ ကြားသောအခါ အသိုက်ထဲမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး မေးမြန်း လေ၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်က သစ်ခုတ်သမားပါ။ သစ်ပင်ကိုဖြတ်ပြီး လဲချမလို့” ဟု ကောက်ကျစ်သော မြေခွေးက ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီသစ်ပင်ကို ဖြတ်မလှဲပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မအသိုက်က ဒီမှာပါ။ အထဲမှာ ကလေးတွေလဲ ရှိပါတယ်” ဟု ကျီးမက တောင်းပန်လိုက်၏။

“ကျုပ်ပိုင်တဲ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ အသိုက်ဆောက်တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အမှားပဲ။ ကျုပ်က တော့ အခုပဲ ဖြတ်လှဲရတော့မှာပဲ”

ကျီးမက ငိုညည်းပြီး “ရက်နဲ့နဲ့ ဆိုင်းပါအုံးရှင်၊ အဲဒီလောက်ကြာယင် ကျွန်မကလေး တွေ ကြီးလာပြီး (ပျံနိုင်ဖို့) အားရှိလာမှာပါ” ဟု တောင်းပန်ပြန်၏။

“မရဘူး၊ မရဘူး။ တနာရီတောင် မဆိုင်းနိုင်ဘူးဟေ့။ ဒါဟာ ကျုပ်ပိုင်တဲ့သစ်ပင်။ ခုချက်ချင်း ဖြတ်လှဲရလိမ့်မယ်” ဟု မြေခွေးက ပြောလိုက်၏။

ကျီးမကမူ ဆက်၍ တောင်းပန်နေပြန်သည်။ “နှစ်ရက်ပဲ အချိန်ပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ ကလေးတွေကို အပျံသင်ပေးချင်လို့ပါ။ အဲဒီအခါကျယ်င် ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီသစ်ပင်က ပြောင်းပေးပါမယ်” ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

“နင်ပြောတာတွေကို ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဟေ့။ ဒီသစ်ပင်ဟာ ငါ့သစ်ပင်၊ အခု

ငါ ဖြတ်ရမယ်၊ ဒါပဲ ငါသိတယ်” ဟု ဆိုကာ မြေခွေးသည် သစ်ပင်ကို လှူဖြင့် ဖြတ်လေတော့သည်။ ကျီးမကား ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးလေ၏။

ထို့နောက် မြေခွေးသည် ဦးထုပ်အောက်မှ စဉ်းလဲသော မျက်လုံးများဖြင့် အသိုက်ဆီသို့ တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “ကဲ ကောင်းပြီလေ။ ငါ နှစ်ရက်ဆိုင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ကလေးတကောင်ကို အခု ငါ့ကိုပေးရမယ်။ ဒီတော့မှ ငါက ဆိုင်းနိုင်မှာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျီးမမှာ မြေခွေးပြောသည့်အတိုင်း သဘောတူလိုက်ရသည်။ မြေခွေးသည် ကျီးပေါက်စလေးတကောင်ကို ချက်ချင်းပင် စားပစ်လိုက်သည်။ မြေခွေးသည် သူ့အကြံ အောင်မြင်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။ အခြားငှက်များကိုလည်း ဤနည်းကိုသုံး၍ပင် လှည့်စားနိုင်ဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် ပို၍ ဝမ်းသာနေမိ၏။

မြေခွေး ထွက်ခွာသွားပြီးသည့်နောက်တွင် ကျီးမ၏ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော သပိတ်လွယ်ငှက်မသည် ကျီးမထံ အလည်လာလေသည်။ ကျီးမ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သပိတ်လွယ်ငှက်မက “ဘာဖြစ်နေလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ ကျီးမက အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ သစ်ခုတ်သမားဆိုတာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ အကိုင်းအခက်တွေ ဝေနေတဲ့ သစ်ပင်ကို ဘယ်တော့မှ မဖြတ်ဘူး။ ရှင်တော့ အညာခံလိုက်ရပြီ။ နောက်တခါ သူလာယင် ကျွန်မကိုပြစမ်းပါ။ သူ သစ်ခုတ်သမား အစစ်လား အတုလားဆိုတာ ကျွန်မပြောနိုင်ပါတယ်” ဟု သပိတ်လွယ်ငှက်မက ပြောလိုက်၏။

နှစ်ရက်ကြာသောအခါ မြေခွေးသည် ဦးထုပ်ကိုဆောင်းလျက်၊ လွှဲကို ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်လျက် ဟိတ်ဟန်ဖြင့် ရောက်လာလေသည်။

ကျီးမသည် ဦးထုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် သပိတ်လွယ်ငှက်ထံသို့ သွားပြီး သစ်ခုတ်သမား ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။ သပိတ်လွယ်ငှက်မသည် သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် “ရှင်ကလဲ အလိုက်တာ။ အဲဒါ သစ်ခုတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ ကလိမ်ဉာဏ်များတဲ့ မြေခွေးရှင်။ သူက ဦးထုပ်နဲ့လွှဲကို ဗန်းပြပြီး ရှင်ကို လိမ်သွားတာ။ မကြောက်ပါနဲ့လေ။ သူက သစ်ပင်ကို ဖြတ်လှဲမယ်လို့ပြောယင် လှဲသာလှဲလို့သာ ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ သစ်ပင်ကို သူကကယ် မဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ နှစ် ဘက်သွားရှိတဲ့လွှဲထက်ထက်ရယ်၊ သန်သန်မာမာ လက်မောင်းတွေရယ်ရှိမှသာ သစ်ပင်ကို ဖြတ်လို့ရတာပါ” ဟု ပြောပြလိုက်၏။

မြေခွေးသည် သစ်ပင်ကို လှူဖြင့် စ၍ဖြတ်နေစဉ်တွင် ကျီးမသည် အသိုက်သို့ ပျံပြေးပြီး “ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

မြေခွေးက “ငါ သစ်ခုတ်သမားဟေ့၊ ငါ့သစ်ပင်ကို ဖြတ်လှဲမလို့” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဆက်လုပ်ပါ။ ရှင်ဖြတ်နိုင်မယ်ထင်ယင် ဖြတ်ပေါ့။ ကျွန်မအသိုက်ကလဲ ကျွန်မမခွာဘူး။ ရှင် သစ်ခုတ်သမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ ကျွန်မသိတယ်။ ရှင်ဟာ မြေခွေးယုတ်ပဲ” ဟု ကျီးမက ပြောလိုက်၏။

မြေခွေးမှာ ကျီးမ၏ အပြောအဆို ပြောင်းလဲမှုကြောင့် အံ့ဩသွား၏။ တမြန်နေတုန်းကဆိုလျှင် ကျီးမသည် အမျိုးမျိုး တောင်းပန်အောက်ကျို ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ သူ့လေသံမှာ မာကျောနေပြီး မြေခွေးကို ဂရုမစိုက်ဟန် ပေါ်နေသည်။ တစ်တံတံက သူ၏ ကလိမ်ညာဏ်ကို ကျီးမအား ပြောပြထား၍ ဖြစ်မည်ကို မြေခွေးက ချက်ချင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“ငါ သစ်ခုတ်သမား မဟုတ်မှန်း နင့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ” ဟု မြေခွေးက မေးကာ ကြားဝင်ရှုပ်သူ မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို အစ်လိုက်သည်။

ကျီးမသည် သူ့ကို သတိပေးသူမှာ သပိတ်လွယ်ငှက်မဖြစ်ကြောင်း လွှတ်ကနဲ ဖော်ပြောလိုက်မိ၏။ မြေခွေးကား သပိတ်လွယ်ငှက်မကို လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ မြေခွေးသည် ရေပုပ်မြောင်းတခု အတွင်းသို့ ဆင်းပြီး သူတကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်သွားအောင် လူးလိမ့်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြေခွေးသည် သပိတ်လွယ်ငှက်မ၏ အသိုက်ရှိသော သစ်ပင်အောက်သို့ သွားပြီး လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။ သူသည် ငြိမ်သက်စွာနေပြီး သေချင်ယောင် ဆောင်နေ၏။

သပိတ်လွယ်ငှက်မသည် မြေခွေးကို မြင်၏။ နှစ်ကြိမ်ပျံဝဲကာ ကြည့်၏။ မြေခွေးကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေ။

“ဒီကောင်တော့ သေနေပြီ” ဟု သပိတ်လွယ်ငှက်မက တွေးမိသည်။ “သူ့မျက်လုံး တွေကို ဖောက်ထုတ်ပစ်မှပဲ”

ငှက်မသည် မြေခွေးရှိရာသို့ ဆင်းလာပြီး မြေခွေး၏နံရိုးကို နှုတ်သီးဖြင့် ပေါက်ကြည့်၏။ မြေခွေးကား မလှုပ်ပေ။ သို့ဖြင့် ငှက်မသည် မြေခွေး၏ ခေါင်းပေါ်တွင် နားလိုက်ပြီး မြေခွေး၏ မျက်လုံးများကို ဖောက်ရန် ရွယ်လိုက်စဉ်တွင် မြေခွေးသည် ငှက်မကို လျင်မြန်စွာပင် နှုတ်သီးဖြင့် ဟပ်၍ ဖမ်းလိုက်လေသည်။

အကွက်ဆင်၍ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း သပိတ်လွယ်ငှက်မက သိရှိလိုက်သည်။ သို့သော် ငှက်မသည်လည်း လိမ်မာပါးနပ်သူပင် ဖြစ်၏။ “ကျီးမနဲ့ တခြားငှက်တွေကို ကျွန်မက ရှင်အကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောခဲ့တာမို့ ရှင်ကျွန်မကို သတ်ထိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ ရှင်လိုပဲ လည်ပါတယ်။ လှည့်စားပုံ လှည့်စားနည်းတွေကိုလဲ အများကြီး သိပါတယ်။ ရှင်စဉ်းစားလေ၊ ရှင် ကျွန်မကို အခုစားလိုက်ယင် ရှင်အဖို့ တရက်စာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ရှင်ကျွန်မကို လွတ်ပေးပြီး မိတ်ဆွေလို သဘောထားမယ်ဆိုယင် ကျွန်မသိထားတဲ့ လှည့်စားနည်းတွေကို ရှင်ကို ကျွန်မ သင်ပေးမယ်။ အဲဒီနည်းတွေကို ရှင်သိပြီဆိုယင် တသက်လုံး သက်သက်သာသာနဲ့ စားပေတော့” ဟု သပိတ်လွယ်ငှက်မက ပြောလိုက်၏။

မြေခွေးက စဉ်းစားနေလေသည်။ သပိတ်လွယ်ငှက်မ ပြောစကားသည် အမှန်ပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သပိတ်လွယ်ငှက်မကား လိမ်မာပါးနပ်သူဖြစ်ရာ သူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရလျှင် မိမိအဖို့ အကျိုးရှိနိုင်သည်။ အနည်းဆုံး မိမိအတွက် တနေလျှင် ငှက်တစုံရရှိအောင်တော့ ငှက်မက ကူညီနိုင်ပေမည်။

“ရှင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပါ” ဟု သပိတ်လွယ်ငှက်မက ထပ်ပြောလိုက်သည်။ “ရှင် ကျွန်မတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့မယ်ဆိုယင် ကျွန်မတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို နေ့တိုလတို့နဲ့ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တွေကို တိုင်တည်လိုက်ပါ”

မြေခွေးသည် ထိုသို့ တိုင်တည်ရန်အတွက် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်သည်။ ထိုခဏအတွင်း မှာပင် သပိတ်လွယ်ငှက်မသည် မြေခွေးပါးစပ်တွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားပြီး သစ်ပင်ထက်သို့ ပျံတက်သွားလေတော့သည်။ မြေခွေးမှာကား ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းယင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ လည်လွန်းသော မြေခွေးမှာ ယခုတော့ ခံရပြီမဟုတ်လား။

သို့သော် သပိတ်လွယ်ငှက်မကား နောက်ထပ် မြေခွေး၏ လှည့်စားမှုကို ခံရရန် အ

ကြောင်းမရှိတော့ပေ။ နောက်တနေ့တွင် သပိတ်လွယ်ငှက်မသည် တောအတွင်းရှိ ငှက်အပေါင်းကို စုဝေးကြရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး မြေခွေး၏ရန်မှ တသက်လုံး လွတ်မြောက်ရန် တိုင်ပင်ကြသည်။

ရေကန်တခုအနီး၌ မြေခွေးအိပ်ပျော်နေစဉ် ငှက်အုပ်ကြီးသည် ရုတ်တရက် မြေခွေးအပေါ်တွင် နားလိုက်ပြီး မြေခွေးကို နှုတ်သီးများဖြင့် ပေါက်၍ ခြေသည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်ကြလေ၏။ မြေခွေးသည် အလွန် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ထွက်ပြေးရာ လမ်းမှားပြေးမိသဖြင့် ရေကန်ထဲကျကာ ရေနစ်သေလေတော့သတည်း။

မူရင်းမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသူ - ဂိုလနာ ဂန်ဂျီ
သရုပ်ဖော် - နူရီဒင် ဇယ်စင်ကယ့်

တံငါသည် ဥရာရှိမ တာရီ

(ဂျပန်ပုံပြင်)

တခါတုန်းက ပင်လယ်အနီးရှိ ရွာလေးတရွာတွင် ဥရာရှိမ တာရီ အမည်ရှိ တံငါသည် လေးတယောက် ရှိလေသည်။ ဖမ်းဆီးရမိသော ငါးများကို ရောင်းချပြီး သက်ကြီးရွယ်အို မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသူ ဖြစ်ပေရာ ဥရာရှိမ တာရီသည် နေပူ မိုးရွာရွာ နေစဉ် ပင် ငါးများထွက်ရလေ၏။

တနေ့တွင် တာရီသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် လှေတစင်းနှင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ သည်။ ထိုနေ့က လေပြင်းတိုက်ခတ်နေသည်။ မြောက်လေပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်သဖြင့် ပင်လယ် ပြင်တွင် လှိုင်းကြီးနေ၏။ သူသည် တနေ့လုံး ကြိုးစားများသည့်တိုင်အောင် ဘာမျှမရပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တာရီသည် ညနေအထိပင် ငါးများနေ၏။ နေဝင်ချိန်တွင် တာရီရသမျှမှာ ငါးသေးသုံးကောင်သာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။

တာရီသည် လှေကိုကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်လမ်းတနေရာ ကမ်းခြေတွင် ရွာမှကလေးအချို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို

ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တာရိုတွေ့ရသည်။ ကလေးတို့သည် ဆူညံစွာအော်ဟစ်ကြပြီး ထိုအရာကို တုတ်များဖြင့် ဝိုင်းထိုးနေကြ၏။ သူတို့ဘာလုပ်နေကြသည်ကို သိလိုသဖြင့် တာရို သွားကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအရာကား အရောင်ငါးမျိုးဖြင့် တောက်ပနေသော လှပသည့် လိပ်ကလေးတကောင်ဖြစ်၏။ ကလေးတို့သည် လိပ်ကလေးကို အမျိုးမျိုး ဆော့ကစားနေ ကြသည်။ အချို့က လိပ်အခွံကို ထုရိုက်နေကြပြီး အချို့ကမူ လိပ်ကိုပက်လက်လှန်ရန် ကြိုးစား နေကြသည်။

“အဲသလို မလုပ်ကြနဲ့လေ။ လွှတ်လိုက်ကြပါကွာ” ဟု တာရိုက ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ကလေးများက နားမထောင်ကြပေ။ လိပ်ကလေးကို ပို၍ပို၍ပင် နှာအောင်ရိုက်ကြ လေ၏။ သို့ရာတွင် တာရိုက သူငါးသုံးကောင်ကိုပေးပြီး လိပ်နှင့်လဲလှယ်ရန် ပြောသောအခါ ကလေးများက လိပ်ကလေးကိုလွှတ်ပေးလိုက်ကြ၏။

တာရိုသည် လိပ်ကလေးကို ရေစပ်တွင် ချပေးလိုက်ပြီး “ကောင်းကောင်းသွားပေ တော့၊ ဒီနေရာကို ပြန်မလာနဲ့၊ လူဆိုးလေးတွေက မင်းကို ထပ်ဖမ်းမိသွားကြလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

လိပ်ကလေးသည် ရေထဲသို့ ကူးခပ်သွားပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြသည့်အနေဖြင့် တာရိုကို ထပ်ကာထပ်ကာ လှည့်ကြည့်ပြီး လှိုင်းလုံးများအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ တော့သည်။

တာရိုသည် ဘာမျှမပါသည့် ခြင်းတောင်းကိုယူကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တနေ့တွင်လည်း ပင်လယ်ပြင်၌ မှန်တိုင်းထန်နေပြန်သည်။ သို့ရာတွင် တာရို သည် သည်ကနေ့တော့ တောင်းအပြည့်ရအောင် ငါးဖမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ငါးဖမ်းထွက် လာခဲ့သည်။

သို့သော် မှန်းတည့်ချိန်အထိ ငါးတကောင်မျှမရသေး။ ညနေရောက်သည့်တိုင်အောင် လည်း ငါးမရသေးပေ။ သူသည် တနေ့လုံး ငါးတကောင်ကိုမျှ မဖမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။

သူသည် နောက်ဆုံးကြိုးစားသည့်အနေဖြင့် ငါးများကြိုးကို ရေထဲသို့ချလိုက်သည်။ ရုတ် တရက်ပင် တစုံတခုသည် ငါးများကြိုးကို လေးလံစွာ ဆွဲထားလေရာ၊ ငါးများတံပင်လျှင် ထက်ပိုင်းကျိုးမတတ် ကျေးညွတ်ကျလာလေ၏။ တာရိုသည် အားကုန်သုံးကာ ငါးများကြိုး ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ကြိုးအဆုံးတွင် တောက်ပသော အရာတခု ပါလာသည်ကို တာရို တွေ့လိုက်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍တောက်ပလာပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် လှပသော မိန်းမပျိုတယောက် ရေထဲမှ ဘွားကနဲပေါ်လာပြီး၊ နောက်မှ လိပ်ကြီးတကောင် လိုက်ပါ လာလေသည်။

တအံ့တဩဖြင့် စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေသော တာရိုကို မိန်းမပျိုက သိမ် မွေ့စွာ စကားစ၍ ပြောလေသည်။

“ကျွန်မဟာ မနေ့က ရှင်ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ လိပ်မကလေးပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ

ပင်လယ်ပြင်ကို စိုးမိုးတဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်ပါ။ ဒီကနေ့တော့ ကျွန်မဟာ ရှင်ကြင်နာမှုအတွက် ကျေးဇူးဆပ်ရအောင် လာတာပါ။ ရေအောက်မှာရှိတဲ့ ဖခမည်းတော်ရဲ့ နန်းတော်ကို အလည် လိုက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ခမည်းတော်ကလဲ ရှင်ကိုတွေ့ချင်နေပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ ပါရှင်” ဟု ဆိုကာ လိပ်မင်းသမီးလေးသည် တာရို၏လက်ကို ဆွဲခေါ်ကာ လိပ်ကြီး၏ ကျောပေါ်တွင် ထိုင်စေသည်။ လိပ်ကြီးသည် ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားလေသည်။

လိပ်ကြီးသည် သူ့ခြေထောက်များကို ယက်လိုက်တိုင်း တာရိုသည်လည်း ရေနက်ပိုင်း သို့ ပို၍ပို၍ ရောက်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရေများသည် ပို၍ပို၍ မည်းနက်လာပြီးနောက် ရေမှော် အထွေးများကြားသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

“မျက်စိမှိတ်ထားပါရှင်။ မြဲမြဲလဲကိုင်ထားနော်” ဟု မင်းသမီးလေးက တာရိုကိုပြော လိုက်သည်။

တာရိုသည် လိပ်ကြီး၏ကျောကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားပြီးလျှင် မင်းသမီးလေးပြောသည့် အတိုင်း မျက်စိကိုလည်း မှိတ်ထားလိုက်၏။ ရေမှော်ပင်များနှင့် ငြိ၍ငြိ၍ သွားနေရသဖြင့် သူတို့သည် ရေမှော်တောကြီးထဲ ဖြတ်သွားနေရသည်ဟု တာရိုက ထင်မိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မင်းသမီးလေးက “မျက်စိဖွင့်နိုင်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ တာရို မျက်စိဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် အမှောင်မရှိတော့ပဲ သူ့ရွေ့တွင် ထူးဆန်းသော

အရောင်များဖြင့် တောက်ပခမ်းနားလှသည့် နန်းတော်ကြီးရှိနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ မင်းသမီးလေးနှင့် တာရိုတို့ နန်းတော်ဝသို့ ရောက်သောအခါတွင် နန်းတံခါးသည် အလိုအလျောက် ပွင့်သွားပြီး အရောင်မျိုးစုံ၊ အရွယ်မျိုးစုံရှိသော ငါးများသည် ကူးခပ်၍ ထွက်လာကြကာ ကြိုဆိုကြလေသည်။ မင်းသမီးလေးသည် တာရိုအား နန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ပင်လယ်ဘုရင်ကြီးသည် တာရိုအား လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် သမီးတော်အား ကယ်ဆယ်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မိန့်ကြားလေသည်။ ထို့နောက် များမကြာမီအတွင်းမှာပင် အံ့မခန်း ဖွယ်ရာ စားကောင်း သောက်ကောင်းများဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံလေသည်။ လှပသော ငါးအကဖြင့်လည်း သူ့ကိုဖျော်ဖြေ၏။

ပင်လယ်ဘုရင်ကြီးက “သင်ဟာ ယခု ရေအောက်ကမ္ဘာကို ရောက်ရှိနေပေပြီ။ သင့်ကို လူတို့ကမ္ဘာက မပိုင်ဆိုင်တော့။ ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာကသာ ပိုင်ဆိုင်တယ်။ ကျွန်ုပ်၏ သမီးတော်ကို လက်ထပ်ပြီး ဤမှာပင်နေလေတော့။ သင်တသက်လုံး ပျော်ပိုက်ပါလိမ့်မည်” ဟု မိန့်ကြားသည်။

တာရိုသည် ရေအောက်ကမ္ဘာမှ အံ့ဩ ဖွယ်ရာတို့၏ ဖမ်းစားမှုကို ခံရလေပြီ။ သူမိဘ၊ သူတံငါအလုပ်၊ သူ့ဘဝနှင့်တကွ အရာရာကို မေ့လျော့နေပြီး ရေအောက်ကမ္ဘာတွင် နေထိုင်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ တာရိုအတွက် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပွဲသည် မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲအဖြစ် ပြောင်းသွားသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများက ပို၍များပြားလာသည်။ အစားအမှုတ် အကအခုန်များကလည်း ပို၍မြူးမြူးကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။ အချိန်အတော်ကြာအောင် မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲကို ကျင်းပကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တာရိုသည် ရေအောက်နိုင်ငံတွင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ် သုံးမိုးပင် ကျော်လာခဲ့ပေပြီ။ တာရို၏ အဖြစ်များကား အိပ်မက်ဆန်လှပေ၏။

တနေ့တွင် မင်းသမီးလေးသည် တာရို ယခင်က မရောက်ဘူးသေးသော အခန်းတခုသို့ တာရိုကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း၏ နံရံလေးဘက်တွင် ပြတင်းပေါက် တပေါက်စီရှိသည်။ အရွေ့တက်ရှိ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အပြင်ဘက်တွင် စပရင်း(နွေကူး)ရာသီဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချယ်ရီပင်များ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ဝေနေကြပေပြီ။ ငှက်တို့လည်း သာယာစွာမြည်ကြွေးတေးဆိုနေကြသည်။ တောင်ဘက်ရှိပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာအပြင်ဘက်တွင် နွေရာသီဖြစ်နေသည်။ ပန်းမျိုးစုံဖူးပွင့်နေကြပြီး ပုစဉ်းရင်ကွဲများလည်း အော်မြည်နေကြသည်။ အနောက်ဘက်ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်မှာကား အော်တမ်(ဆောင်းဦး)ရာသီဖြစ်လေသည်။ သစ်ရွက်များ အရောင်ပြောင်းလဲနေကြပြီး သမင်တောက်သံ၊ ဂျီဟောက်သံများ ကိုလည်း ကြားရလေသည်။ မြောက်ဘက်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ကြည့်သော အခါတွင်ကား ဆောင်းရာသီကျရောက်နေသောသူ၏ရွာကလေးကို တာရိုတွေ့ရသည်။ သူ့နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်အိုကလေးကို၎င်း၊

သူငါးပမ်းခဲရာ ပင်လယ်ပြင်ကို၎င်းတွေ့ရလေသည်။ နှင်းများသည်းထန်စွာကျနေပြီး မြောက်ပြန်လေလည်း တိုက်ခတ်နေပေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တာရိုသည် မိအိုဖအိုတို့ကို၎င်း၊ ပင်လယ်တွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသောသူဘဝကို၎င်း ပြန်ပြောင်းသတိရလာလေသည်။ တာရိုအိမ်ကိုလွမ်းရပါပြီ။ အိမ်သို့ပြန်ချင်မိသည်။ “ဒီမှာနေရတာငါသိပ်ပျော်ခဲ့ပါတယ်” ဟုတာရိုကမင်းသမီးကလေးကို ပြောလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ငါ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်ပေါက်နေပြီ”

ပထမတွင် မင်းသမီးလေးက တာရိုကို တားမြစ်ရန် ကြိုးစားသေးသည်။ သို့ရာတွင် တာရို ခိုင်မာစွာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးကြောင်း သိရသောအခါ မင်းသမီးလေးသည် လှပသော သေတ္တာတလုံးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပြီး “ဒီသေတ္တာကို ယူသွားပါ။ ဒါဟာ ထူးဆန်းတဲ့ သေတ္တာပါ။ ဒီသေတ္တာကို ရှင်သိမ်းထားသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်မဟိုဟာ ပြန်တွေ့နိုင်ကြပါလိမ့်အုံးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသေတ္တာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မပွင့်ဖို့ သတိမြဲမြဲထားပါလေ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

တာရိုသည် သေတ္တာကို လက်ခံလိုက်သည်။ သူ့ကို နန်းတော်သို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သော လိပ်ကြီးသည်လည်း သူ့ကို ပြန်ပို့ရန်အတွက် နန်းတော်တံခါးဝတွင် အသင့်ရောက်နေသည်။ တာရိုသည် သေတ္တာကို ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်ပြီး လိပ်ကြီး၏ ကျောပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ လိပ်ကြီးသည် တာရိုအား ရွာအနီးရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့အရောက် လျင်မြန်စွာ သယ်ဆောင်သွားလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာကား ယခင်ကအတိုင်း ရှိနေသည်။ သို့သော် အိမ်များကား ပြောင်းလဲနေသည်။ လူတွေလည်း ထို့အတူ ပြောင်းလဲနေလေသည်။ တာရိုစိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။ တာရိုသည် သူ့အိမ်ရှိရာသို့ မြန်မြန်ပြေးသွားသည်။ သူ့အိမ်မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ့အလွန်အမင်း အံ့ဩရသည်။

တာရိုသည် ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့ရာ မည်သူမည်ဝါမှန်း သူမသိသည့် အဖိုးအိုတယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီနေရာမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ဥရာရှိမ တာရိုရဲ့အိမ် ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတာများ သိပါသလား ခင်ဗျား” ဟု တာရိုက အဖိုးအိုကို မေးလိုက်သည်။

“ဥရာရှိမ တာရို တဲ့လားဟု ဆိုလိုက်ပြီး”

အဖိုးအိုသည် အတော်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်မှ “အော် ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ သူ့အကြောင်းကို ငါကြားဘူးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးရာလောက်တုန်းက ဒီရွာမှာ နေတဲ့ အဲဒီဥရာရှိမတာရိုဆိုတဲ့ လူငယ်တယောက်ရှိခဲ့ဘူးတယ်။ တနေ့မှာ အဲဒီလူငယ်ဟာ ပင်လယ်ကို ထွက်သွားခဲ့တာ ဒီကနေ့ အထိ လုံးဝပြန်မလာတော့ဘူး။ သူဟာ ရေအောက် တိုင်းပြည်ကို ရောက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပဲလို့ လူတွေကတော့ ပြောကြတာပဲ” ဟု အဖိုးက ပြောပြလိုက်သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးရာ လောက်တုန်းကတဲ့။
 ဤစကားကို ကြားရသဖြင့် တာရိုတုန်လှုပ်မိသည်။ တာရို
 သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီသို့ လာခဲ့
 သည်။ သဲပြင်ပေါ်တွင် တယောက်ဘီးထိုင်ကာ လေးလေး
 နက်နက် စဉ်းစားတွေးတော နေလေသည်။ သူသည် (ရေ
 အောက်နိုင်ငံတွင်) မည်ကဲ့သို့ကြောင့် ထိုမျှ ကြာကြာ
 နေထိုင်နိုင်ခဲ့မည်နည်း။ သူသည် သုံးနှစ်သာ ကြာခဲ့ပါ
 သည်။ သူ့နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း
 မသိတော့ပေ။ ထိုစဉ် သူ့မျက်လုံးများသည် မင်းသမီး
 ပေးလိုက်သော သေတ္တာပေါ်သို့ အာရုံစိုက်မိသည်။ မင်း
 သမီး မှာကြားလိုက်သည်များကို မေ့သွားပြီး တာရိုသည်
 သေတ္တာကို ပွင့်လိုက်သည်။

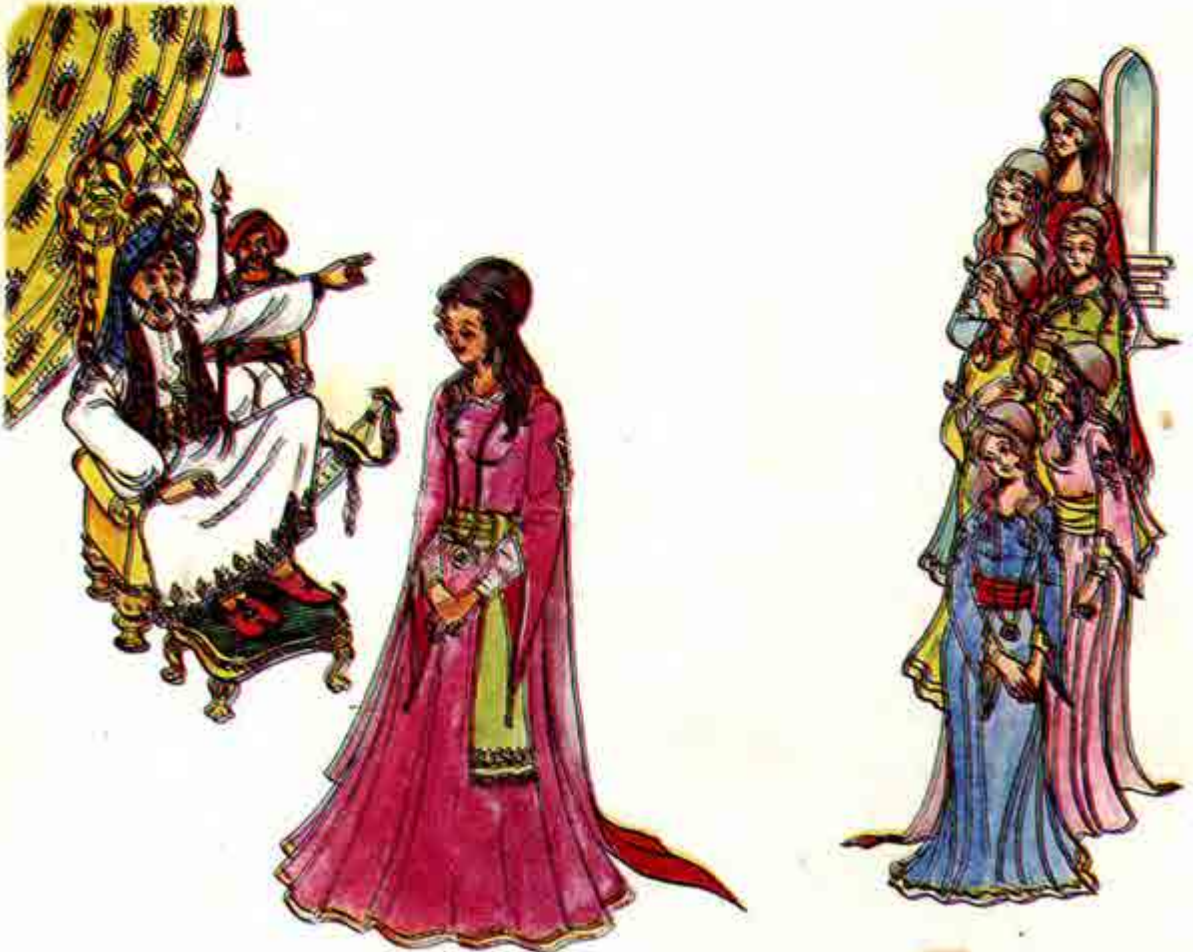
ထိုအခါ သေတ္တာတွင်းမှ မီးခိုးတန်းသုံးခု ထွက်
 လာသည်။ ထိုခဏမှာပင် တာရိုသည်လည်း တံငါသည်
 လူငယ်ကလေးအသွင်မှ ပါးရေနားရေများတွန့်ကာ မုတ်
 ဆိတ်ဖြူ တထွာလောက် ရှည်နေသော အဖိုးအိုကြီး တ
 ယောက် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သတည်း။ ။

မုရင်းရေးသူ - ရှိရီ တိုက်တာ
 အင်္ဂလိပ်သို့ပြန်ဆိုသူ - ကျိုကို မတ်ဆူအိုကာ
 သရုပ်ဖော် - ဒိုင်ဟာချီ အိုတာ

ဖန်ဆင်းရှင် မည်သူနည်း

(ပါကစ္စတန်ပုံပြင်)

မာနကြီးသောဘုရင်တပါးတွင် ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပပြီး ခြောက်ပြစ်ကင်းသော သမီးတော် ခုနစ်ပါးရှိလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သမီးတော်အားလုံးကို ချစ်မြတ်နိုးသော်လည်း သတ္တမမြောက်ဖြစ်သည့် သမီးတော်အထွေးဆုံးကိုမူ အချစ်ပိုလေသည်။ သမီးတော်အထွေးဆုံးသည် အလှဆုံးဖြစ်ရုံမျှမက တနိုင်ငံလုံးတွင် အချက်အပြုတ် အတော်ဆုံးလည်းဖြစ်၏။ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ညီလာခံမကျင်းပမီ ဘုရင်ကြီးသည် သမီးတော်များကိုခေါ်၍ ဤသို့ မေးမြန်းလေ့ရှိသည်။

“သင်တို့ စားနေတဲ့ အစားအစာတွေကို ဘယ်သူ ဖန်ဆင်းသလဲ။ သမီးတော်တို့ ဖြေကြပါ”

“ခမည်းတော်ဘုရား၊ သမီးတော်တို့အတွက် အစားအစာများကို ဖန်ဆင်းပေးသူမှာ ဖခမည်းတော်သာဖြစ်ပါတယ်” ဟု သမီးတော်ကြီးခြောက်ပါးက မဆိုင်မတူဖြေလေ့ရှိကြ၏။ သို့သော် သတ္တမသမီးတော်လေးမှာမူကား မည်သို့မျှမဖြေပဲ နှုတ်ဆိတ်နေလေ့ရှိသည်။

တနေ့တွင်မူ ဘုရင်ကြီးက အတင်းအကြပ်မေးသဖြင့် သတ္တမသမီးတော်က “ခမည်းတော်၊ ဘုရားသခင်သည် အရာရာကိုဖန်ဆင်းသူဖြစ်ပါတယ်။ သမီးတော်တို့တွင် ရှိသမျှအားလုံး၊ စားသမျှအားလုံးကို ဘုရားသခင်ထံမှ ရရှိပါတယ်” ဟု ဖြေကြားလိုက်၏။

ဤဖြေကြားချက်ကြောင့် စိတ်ကြီးဝင် ဘဝင်မြင့်နေသော ဘုရင်ကြီးမှာ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ထွက်သွားစေ”

ဘုရင်ကြီးက သမီးတော်လေးကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီး နန်းတွင်းသားတယောက်အား သမီးတော်ကို တောထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး တောနက်ထဲတွင် ပစ်ထားခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သမီးတော်လေးမှာ တောထဲတွင် တဦးတည်းနေခဲ့ရ၍ မိမိ၏အကုသိုလ်ကံအကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးတောယင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ နောက်တနေ့နံနက်တွင် သမီးတော်လေးသည် သာယာညင်းပျောင်းသော ပလ္လေ (ပြေ) သံကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးလာလေ၏။ မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် လူငယ်တဦး ပလ္လေမှုတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် တောထဲသို့ ရောက်နေရသလဲ” ဟု မင်းသမီးလေးက မေးလိုက်ရာ၊ လူငယ်က “ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်သခင်ရှဲ့ကျဲများကို ထိန်းကျောင်းရပါတယ်။ မနေ့ကတော့ ကျွဲတကောင်ပျောက်သွားပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရမှာကြောက်ပြီး ပျောက်သွားတဲ့ကျွဲကို ပြန်ပြီးဆွဲဆောင်နိုင်အောင် ပလ္လေမှုတ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ လှပတဲ့ အသင်မင်းသမီးလေးက ကော ဘယ်လိုကြောင့် ဒီတောထဲကို ရောက်နေရပါသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မလဲ ရှင်လိုပဲ အိမ်မပြန်နိုင်တဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မအဖော် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး နေစရာသွားရှာကြရအောင်” ဟု မင်းသမီးလေးက ပြောလိုက်သည်။

လူငယ်က သဘောတူကာ သူတို့သည် အရှေ့အရပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့သည် အစာငတ်ရေငတ်ဖြင့် တနေ့လုံးခရီးသွားကြသည်။ နေဝင်ချိန်သို့ရောက်ပြီး အနည်းငယ်အေးလာချိန်တွင် မြို့တမြို့၏ မြို့ရိုးသို့ သူတို့ရောက်ကြသည်။

“မြို့ထဲကိုသွားပြီး အချမ်းသာဆုံး ရတနာကုန်သည်တဦးကို တွေ့အောင်ရှာပါ။ မင်းသမီးလေးတပါး မြို့ပြင်မှာစောင့်နေကြောင်းပြောပြပြီး သူ့ကိုခေါ်ခဲ့ပါ” ဟု မင်းသမီးလေးက ခိုင်းလိုက်သည်။

မကြာမီ လူငယ်သည် ရတနာကုန်သည်ကိုခေါ်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရွားပါး၍ အဖိုးထိုက်တန်သော ကျောက်မျက်ရတနာများ ပါရှိသည့် လည်ဆွဲကို မင်းသမီးလေးက ရတနာ ကုန်သည်အား ပေးလိုက်သည်။ အလဲအလှယ် သဘောဖြင့် ရတနာကုန်သည်က မင်းသမီးလေးစီးရန် ကုန်းနှီးပါသည့် မြင်းတစ်စီး၊ ငွေသားအချို့နှင့် လူငယ်အတွက် နန်းတွင်းသား ဝတ်စုံ တစ်စုံကို ပေးလိုက်သည်။

မင်းသမီးလေးနှင့် လူငယ် တို့သည် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ကြိုက်နှစ်သက်သည့် နေရာတနေရာသို့ ရောက်ရှိကြရာ၊ မင်းသမီးလေးက ထိုနေရာတွင် နန်းတော်ငယ်တဆောင်ဆောက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မင်းသမီးလေးက ရိုးသားသည့် ကျွဲကျောင်းသားလူငယ်အား လက်ရုံးရည်ကောနုလုံးရည်နှင့်ပါ ပြည့်စုံစေရန် သင်ကြားပေး၏။

တနေ့သောအခါ သူတို့နှစ်ဦးခရီးထွက်ကြရာ လမ်းတွင် မင်းသမီးလေးက “ကျွန်မအတွက် ရေရှားပေးပါ။ ရေငတ်လို့သေရပါတော့မယ်” ဟု လူငယ်အားပြောလိုက်၏။ လူငယ်သည် ချက်ချင်းပင် ရေရှားရန်ထွက်သွားသည်။ ဘုရားသခင်၏ဖန်ဆင်းမှုကြောင့် လူငယ်သည် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုကို တွေ့လေသည်။ ရေကိုခွက်တလုံးဖြင့်ခပ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာတော့မည်ပြုစဉ်တွင် စမ်းချောင်းအောက်ခြေမှ လှပထိန်ဝင်းနေသော ပတ္တမြားလုံးများကို မြင်တွေ့လိုက်၏။ လူငယ်သည် ပတ္တမြားအချို့ကို ကောက်ယူပြီး သူ၏ခေါင်းပေါင်းကြားထဲတွင် လိမ်ညှပ်၍ ထားလိုက်၏။

တလခွဲခန့်ကြာသောအခါ နန်းတော်ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွား၍ သူတို့နှစ်ဦးသည် နန်းတော်ထဲသို့ ရွှေပြောင်းနေထိုင်ကြသည်။ လူငယ်သည် ခေါင်းပေါင်းကြားမှ ပတ္တမြားများကိုမကြာခဏထုတ်၍ကစားလေသည်။ တနေ့တွင် လူငယ်သည် အကယ်၍ စမ်းချောင်းအတိုင်း လိုက်ကြည့်ပါက လှပသောပတ္တမြားတို့၏ ဇာတိရင်းမြစ်ကို တွေ့လိမ့်မည် ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် ထိုအတိုင်း ပြုလုပ်လေ၏။

လူငယ်သည် စမ်းချောင်းအတိုင်းလိုက်ခဲ့ရာ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ခရီးအတော်ဝေးစွာပေါက်
 ခဲ့၍ နောက်ဆုံးတွင် နန်းတော်ကြီးတခု၏အုတ်မြို့ရိုးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ စမ်းချောင်း
 သည် မြို့ရိုး၏အောက်မှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေပေသည်။ လူငယ်သည် အောက်မှတွားသွားကာ
 နန်းတော်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။ လူသူကင်းမဲ့သည့်နန်းတော်ကြီးဖြစ်ဟန်
 တူပေသည်။ စမ်းရေစီးကြောင်းအတိုင်း ဆက်လိုက်သွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် လူငယ်သည်
 အတွင်းဘက်နန်းမဆောင်သို့သွားရာ တံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လေ၏။ ထိုနေရာတွင်ကား သွေးများ
 စီးကျနေသော မိန်းမချောတယောက်၏ ခေါင်းပြတ်တလုံးသည် စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် ရှိနေ
 သည်ကိုတွေ့ရ၏။ သွေးစက်သွေးပေါက်များ ချောင်းရေထဲသို့ကျသွားသည့်အခါတွင် တောက်
 ပသော ပတ္တမြားများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွားကြလေသည်။ ထိုအနီးအနားတွင်ကား ထို
 မိန်းမ၏ ခေါင်းမဲ့ခန္ဓာကိုယ် ရှိနေလေသည်။

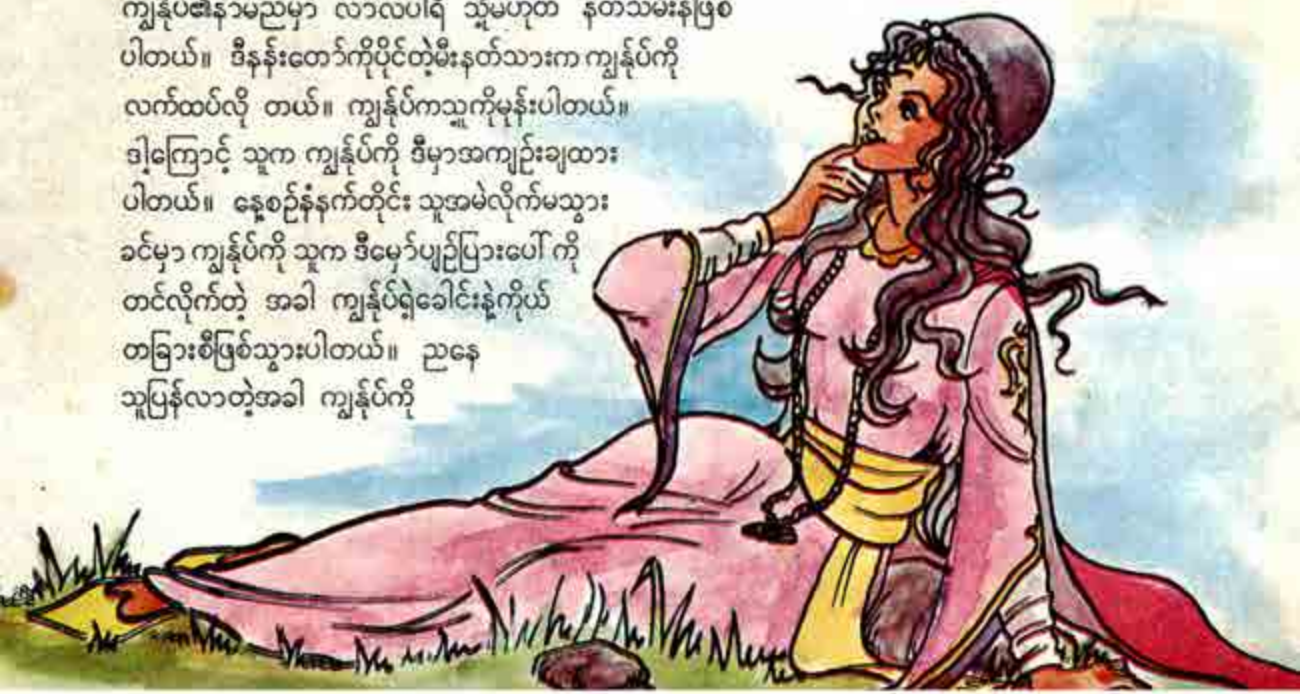
လူငယ်သည် ရုတ်တရက်ထွက်ပြေးရာ မြေကြီးပေါ်မှ ပျဉ်ပြားတချပ်ကို ခလုတ်တိုက်မိ
 လေ၏။ ယင်းခဏမှာပင် ခေါင်းပြတ်သည် လေထဲသို့ ပျံတက်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်နှင့်သွား၍
 ဆက်ကာ မိန်းမသည်လည်း အသက်ပြန်ရှင်လာလေသည်။

ထိုမိန်းမသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော လူငယ်ကိုကြင်နာစွာကြည့်ပြီး “လူလင်...
 ဘယ်သို့သော ကံကြမ္မာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာပါသလဲ။ လွတ်အောင်သာ ပြေးပါတော့။
 မပြေးယင် မီးနတ်ကြီးက သင့်ကိုတွေ့သွားပြီး အပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွားအောင် ဆုတ်ပြုပစ်ပါလိမ့်
 မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

လူငယ်သည် ရဲဆေးတင်လိုက်ပြီး “သင်ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်သည် နတ်မင်းကြီး၏သမီးတော်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်၏နာမည်မှာ လာလပါရီ သို့မဟုတ် နတ်သမီးနီဖြစ်
 ပါတယ်။ ဒီနန်းတော်ကိုပိုင်တဲ့မီးနတ်သားက ကျွန်ုပ်ကို
 လက်ထပ်လို တယ်။ ကျွန်ုပ်ကသူ့ကိုမုန်းပါတယ်။
 ဒါ့ကြောင့် သူက ကျွန်ုပ်ကို ဒီမှာအကျဉ်းချထား
 ပါတယ်။ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း သူ့အမဲလိုက်မသွား
 ခင်မှာ ကျွန်ုပ်ကို သူက ဒီမှော်ပျဉ်ပြားပေါ် ကို
 တင်လိုက်တဲ့ အခါ ကျွန်ုပ်ရဲ့ခေါင်းနဲ့ကိုယ်
 တခြားစီဖြစ်သွားပါတယ်။ ညနေ
 သူပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်ုပ်ကို

ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ပါတယ်။ အခု သူပြန်လာသံကို ကြားနေရပါပြီ။ ပျဉ်ပြားကို သူ့နေရာ အတိုင်း မြန်မြန်ပြန်ထားလိုက်ပါ။ ဒါဆိုယင် သူ့ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်ဟာ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ပြန်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အသင်ကတော့ သူမမြင်အောင် ပုန်းနေပါ”ဟု မိန်းမ ပျိုကပြော၏။

လူငယ်သည် နတ်သမီးပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လုံခြုံအောင် ပုန်းပြီးချိန်တွင် မီးနတ်သည် “ငါလူနံ့ရတယ်၊ လူနံ့ရတယ်”ဟု ဟစ်အော်ကာ ပြေးဝင်လာ လေသည်။

မီးနတ်သည် နတ်သမီးကို အမြန်ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်လိုက်ပြီး “ငါ လူနံ့ရတယ်။ ငါ သိပ်ဆာနေတယ်။ လူ့ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပါ။ သူ့ကို ငါစားမယ်”ဟု ပြောလိုက် ၏။ သို့ရာတွင် နတ်သမီးက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ သို့ဖြင့် မီးနတ်သည် နတ်သမီးကို စောစောကလို ခေါင်းနှင့်ကိုယ် တခြားစီဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်လိုက်ပြီး ဆက်လက်၍ အမဲလိုက် ရန် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မီးနတ်ထွက်သွားလျှင် သွားချင်းပင် လူငယ်သည် ပုန်းနေရာမှ ပြန်ထွက်လာပြီး မော် ပျဉ်ပြားဖြင့် နတ်သမီးလေး အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ သည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုင်ပင်ကြသည်။ ကြက်တူရွေးတကောင်ကို ထည့်ထားသည့် ရွှေလှောင်အိမ် တည်ရှိရာ မြေအောက်အမှောင်ခန်းသို့ သွားရန် နတ်သမီးက လူငယ်ကို စေ ခိုင်းသည်။

“မီးနတ် အမဲလိုက်သွားတဲ့အခါမှာ သူဝိညာဉ်ကို ကြက်တူရွေးရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ထား ခဲ့တယ်။ ဝိညာဉ်မရှိယင် သူလဲ သေမှာပဲ။ ကြက်တူရွေးကို မြန်မြန် သွားယူပါ”ဟု နတ် သမီးက ရှင်းပြပြီး မြန်မြန် ခိုင်းလိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် လူငယ်သည် ကြက်တူ ရွေးကို ယူလာလေရာ ထိုအခိုက်တွင် မုန်တိုင်း ကျသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံ တို့ဖြင့် ကမ္ဘာမြေကြီး တုန်လှုပ် သွားသည့်အလား ထင်မှတ်ရ လေ သည်။ မီးခိုးလုံးကြီး ပေါ်လာပြီး မီးနတ် သည်လည်း ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်လျက် မီးခိုးလုံးကြားမှ ပေါ်လာလေ သည်။ သူသည် နှစ်ဦးစလုံးကိုသတ်မည်ပြုစဉ် နတ်သမီးသည် ကြက်တူရွေးကို လှောင်အိမ်မှ လျှင်မြန်စွာ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လည်မျိုညှစ်၍

သတ်ပစ်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် မကောင်း ဆိုးဝါး မီးနတ်သည်လည်း မြေသို့လဲကျ သေဆုံးကာ ကျောက်တုံးတုံးအလား ဖြစ်သွား လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် မီးနတ်၏နန်းတော်မှ လွတ်မြောက်လာကြပြီး မှော်ပျဉ်ပြားကို ပါ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြလေသည်။ လူငယ်သည် နတ်သမီးကို သူနှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ မင်းသမီးလေးသည် နတ်သမီးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြိုဆိုပြီး မကြာမီမှာပင် သူတို့အချင်းချင်း ညီအစ်မပမာ ခင်မင်သွားကြလေ၏။ ညစဉ်ညတိုင်းပင် နတ်သမီးသည် မှော်ပျဉ်ပြားပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်လျှင် သူ့ခေါင်းသည် ကိုယ်မှပြတ်ထွက်သွားပြီး သွေးစက်များသည် ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် လှပဝင်းထိန်သော ပတ္တမြားများဖြစ်လာကာ စုပုံနေလေ၏။ နံနက်ရောက်တိုင်း လူငယ်နှင့်မင်းသမီးတို့က ပျဉ်ပြားကို ပြန်ရွှေပေးရာ၊ နတ်သမီးအသက်ပြန်ရှင်လာ၏။

ထို့နောက်တွင် နတ်သမီးသည် ခရီးရှည်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ခရီးမသွားမီတွင် မှော်ပျဉ်ပြား၏အစွမ်းဖြင့် မင်းသမီးလေးအတွက် နန်းတော်အသစ်တဆောင် ဆောက်လုပ်ပြီး၊ နန်းတော်အသစ်တွင် ဧည့်သည်များစွာကို ဖိတ်ခေါ်၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှစွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။ ဧည့်သည်များအနက် မင်းသမီးလေး၏ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးလည်း ပါလာလေသည်။ မင်းသမီးလေးကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်များအတွက် အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာများကို ချက်ပြုတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဧည့်သည်များအားလုံး စားပွဲတွင်ထိုင်၍ စားသောက်ကြသောအခါတွင် ဘုရင်ကြီးသည် ငိုကြွေးလေရာ၊ မျက်ရည်များသည် မှတ်ဆိတ်မွှေးမှ စီးကျလာလေသည်။ ဟင်းလျာတို့၏အနံ့အရသာကြောင့် ဘုရင်ကြီးသည် သမီးတော်လေးကို သတိရလာသည်။ ကာလအတန်ကြာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော သမီးတော်လေးသည် ထိုသို့အရသာရှိသော ဟင်းလျာများကို သူ့အတွက်ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့ဘူးသည်။ သမီးတော်ကလေးအား တောတွင်းတနေရာတွင် စွန့်ပစ်ခဲ့မိသည်ကို ဘုရင်ကြီးသည် နောင်တရ လွမ်းဆွတ်မိပြီး မကြာခဏ သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရပေ။

နတ်သမီးက ဘုရင်ကြီးအဘယ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးရကြောင်း မေးမြန်းရာ ဘုရင်ကြီးက အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ သမီးတော်လေးကို ယခုထိ ချစ်မြတ်နိုးနေပါသေးသလား” ဟု နတ်သမီးကမေးလေ၏။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ တခုတည်းသောဆန္ဒကတော့ ကျွန်ုပ်မသေမီ သမီးတော်လေးကို ပြန်တွေ့လိုလှပါတယ်” ဟု ဘုရင်ကြီးက ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ နတ်သမီးက လက်မြောက်တီးလိုက်ရာ မင်းသမီးကလေးဖြုန်းကနဲ ရောက်လာလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ပျောက်ဆုံးနေသော သမီးတော်လေးကို ပြန်တွေ့ရလေပြီ။ ယခုမူ

သမီးတော်မှာ တကယ့် မိန်းမပျိုတယောက် ဖြစ်နေ၍ အသိအလိမ္မာတောင် အနုဆုံး၊ အနည်းဆုံးမဟုတ်တော့ပြီ။

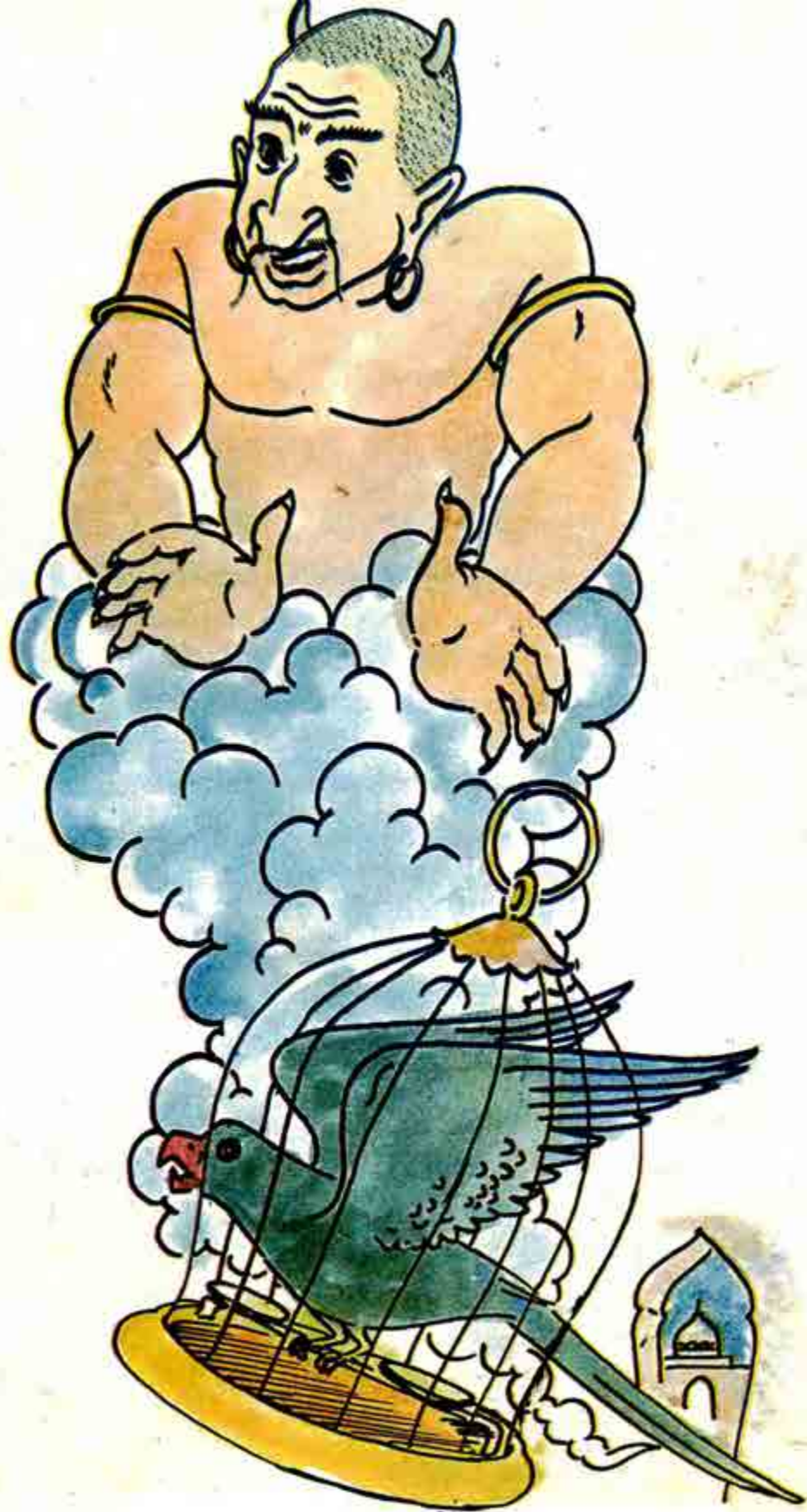
သားအဖနှစ်ဦးသည် တဦးကိုတဦး ပွေ့ဖက်ကာ ငိုကြွေးကြသည်။ ထို့နောက် မင်းသမီးလေးက ဒူးထောက် လိုက်ပြီး “ဖခမည်းတော်၊ အရာရာကို ဖန်ဆင်းသူမှာ ကရုဏာရှင် ဘုရားသခင်သာဖြစ်ပါတယ်။ ယခုကြည့်ပါ။ ဘုရားသခင်သည် သမီးတော်အား ဤနန်းတော်နှင့်တကွ ကျောက်သံပတ္တမြား တပုံတပင်ကိုပါ ဖန်ဆင်းပေးသနား တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားသခင်သာ ဖန်ဆင်းတော် မမူ ခဲ့လျှင် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တဲ့ သမီးတော်ကိုပင် ခမည်းတော် ပြန်တွေ့ရမည်မဟုတ်ပါ” ဟု ပြောပြလိုက်၏။

ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ အမှားကို သဘောပေါက် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် “မှန်တယ် သမီးတော်။ ဘုရား သခင်သာလျှင် အရာရာကိုဖန်ဆင်းသူအစစ်ဖြစ်ပေတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရင်ကြီးနှင့် သမီးတော်တို့သည် ထာဝစဉ် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေသတည်း။

မူရင်းရေးသူ - အာမက် ဗရီးယား
အင်္ဂလိပ်သို့ပြန်ဆိုသူ - အင်္ဂကဗယ် ဂျတိုင်
သရုပ်ဖော် - ဝိအေ နာဂျမီ

လူသန်ကြီး ဗဒန်း

(စင်္ကာပူပုံပြင်)

တခါတုန်းက ဂျီဟိုးနိုင်ငံတော်တွင် ဗဒန်းဟုခေါ်သော ကျွန်တယောက်ရှိသည်။ သူသည် သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲခြင်း၊ အမြစ်ပါမကျန် တူးဆွပစ်ခြင်းစသည်ဖြင့် သူ့သခင် အတွက် မြေကွက်များကို ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ရပြီး တောထဲတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ရသည်။ အလုပ်အားချိန်တွင် သူသည် အနီးရှိမြစ်ထဲတွင် မြူးထောင်ကာ ငါးဖမ်းလေသည်။

တနေ့တွင် သူသည် မြူးထဲတွင် ငါးမတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်မိလေသည်။ သို့သော် အနီးကပ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ မြူးအောက်ပိုင်း၌ ငါးအရိုးများနှင့် အကြေးခွံများကိုတွေ့ရ၏။ မြူးထဲတွင် ငါးအချို့မိခဲ့သော်လည်း တစုံတယောက်က ခိုးစားသွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဗဒန်းသည် နောက်နေ့များတွင် မြူးထောင်သော်လည်း ထိုနေ့ကအတိုင်းသာဖြစ်နေ၏။ မြူးထဲတွင် အကြေးခွံနှင့်အရိုးများသာကျန်ရှိနေသည်။ “ငါ့ ငါးကို ဘယ်သူခိုးသလဲဆိုတာ စုံစမ်းရမယ်” ဟု ဗဒန်းက တကိုယ်တည်းပြောလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် တနေ့တွင် ဗဒန်းသည် မြူးထောင်ပြီးနောက် မြစ်ကမ်းစပ်ရှိ မြင့်မားသော ကျူပင်များကြားတွင် ပုန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေ၏။ ရေအေးလာသော်လည်း သူကား နေရာမှမရွေ့ပေ။ မြူးမိနေသောငါးတကောင် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကူးခပ်ရုန်းကန်နေသည်ကိုကြည့်ယင်း အချိန်အတော်ကြာ သူစောင့်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် တစုံတဦးသည် မြူးရှိရာသို့ တိတ်တခိုးလာနေသည်ကို ဗဒန်းတွေ့ရသည်။

ထိုအရာကား မျက်လုံးကြီးများက ရဲရဲတောက်နေ၍ ထူထပ်သော ဆံပင်များက ရှုပ်ထွေး၍ ချပ်ပြားကြီးဖြစ်ကာ မုတ်ဆိတ်မွေးလည်း ခါးအထိရှည်နေသည့် မကောင်းဆိုးဝါးတကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်သည် ငါးကိုစားရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဗဒန်းလည်း ပုန်းနေရာမှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

“နင် ငါ့ငါးတွေကို ခိုးခိုးနေတဲ့ သူ့ခိုးပဲ” ဟု ဗဒန်းက ထိုသတ္တဝါကြီး၏ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ဖမ်းဆုပ်ယင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ မကောင်းဆိုးဝါးက ထွက်ပြေးရန် ရုန်းကန်သော်လည်း ဗဒန်းက မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့၊ မသတ်ပါနဲ့” ဟု မကောင်းဆိုးဝါးက တောင်းပန်သည်။ “ငါ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ်ဆိုလျှင် နင်လိုချင်တာ ဘာမဆို ငါပေးနိုင်ပါတယ်။ ဥစ္စာပစ္စည်း၊ အာ

တာ၊ ခွန်အား၊ ကိုယ်ပျောက်ခြင်းအတတ်၊ ဘာမဆိုလိုချင်တာပြောပါ။ ငါပေးပါ့မယ်။ ငါ့ကိုသာ နာအောင်မလုပ်ပါနဲ့”

ဗဒန်းသည် အလျင်အမြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။ အကယ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဗဒန်းရရှိခဲ့လျှင် သူ့သခင်က အကုန်လုံးသိမ်းယူမည်သာဖြစ်သည်။ သူ့ လိုချင်သည်က ခွန်အားသာဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သစ်ပင်များကို အမြစ်ပါမကျန် နုတ်ပစ်နိုင်အောင် သူသည် ခွန်အားရှိ၍ သန်မာလျှင် အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် မြေကွက်ကို ရှင်းလင်း ပြီးစီးနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

“ငါ ခွန်အားလိုချင်တယ်” ဟု ဗဒန်းက ပြောလိုက်သည်။ “အကြီးမားဆုံး သစ်ပင်တွေကို လက်တဘက်ထဲနဲ့ ဆွဲနုတ်နိုင်အောင်ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားမျိုးကို လိုချင်တယ်”

“နင့်ဆန္ဒ ပြည့်စေ” ဟု မကောင်းဆိုးဝါးက ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ၊ ငါ့ကို သွားခွင့်ပြုပါ” သို့ရာတွင် ဗဒန်းသည် သူ့ဆန္ဒပြည့် မပြည့် စမ်းမကြည့်ရသေးသဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါးကို မလွှတ်သေးပေ။ မကောင်းဆိုးဝါးကို လက်တဘက်ထဲဖြင့် တောထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာကာ

တောထဲမှ အကြီးဆုံးသစ်ပင်တပင်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်လိုက်သည်။ သစ်ပင်မှာ ကြီးမားလှပေရာ ယခင်ကဆိုလျှင် ဤသစ်ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်ပြီး အမြစ်ကိုပါတူးပစ်ရန်အတွက် ရက်အတော်ကြာကြာ လုပ်ကိုင်ရပေမည်။ ယခုမူ ပေါင်းပင်တပင်ကို ဆွဲနှုတ်ရသကဲ့သို့ပင် ထိုသစ်ပင်ကြီးသည် အမြစ်ပါမကျန် မြေမှကျွတ်ကာ အလွယ်တကူပါလာလေသည်။ ဗဒန်းကား တကယ်ပင် ခွန်အားကြီးလာပေပြီ။ ထို့ကြောင့် မကောင်းဆိုးဝါးကိုလည်း လွတ်ပေးလိုက်၏။

ဗဒန်းသည် တောထဲမှာပင် အလုပ်ဆက်လုပ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင်မူ သူ၏ ကြီးမားသော ခွန်အားကြောင့် အခြားသူများ ရက်ပေါင်း လပေါင်းများစွာ လုပ်ရသော အလုပ်များကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်ပြီးစီးအောင် လုပ်နိုင်လေသည်။ (ဗဒန်းသည် သစ်ပင်ကြီးများကို ဆွဲနှုတ်လိုက် အဝေးသို့ပစ်လိုက်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေပေရာ) သစ်ပင်ကြီးများသည် ဟိုမှသည်မှ ပျံသန်းနေကြသလိုဖြစ်နေပြီး ထူထပ်သောသစ်တောမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားကာ ထွန်ယက်ရန်အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ ထိုမျှလောက် အံ့ဩ ဖွယ်ရာကောင်းအောင် ဘယ်လိုကြောင့်လုပ်နိုင်သနည်းဟု သခင်ကမေးသောအခါတွင် ဗဒန်းက အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ပြောပြလိုက်၏။

“မကောင်းဆိုးဝါးက ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ဆု ပေးမယ်လို့ပြောတဲ့အခါ သခင်အတွက် အလုပ်ကောင်းကောင်း ပိုလုပ်ပေးနိုင်အောင် ကျွန်တော်က ခွန်အားကို တောင်းတယ်” ဟု ဗဒန်းက နီဂုံးချုပ်ပြောပြလိုက်သည်။

ဗဒန်း၏ စကားကိုကြားရသောအခါ သခင်သည် အလွန်သဘောကျပြီး သူ့ကိုချက်ချင်းပင် ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဗဒန်း၏ကျော်ကြားမှုသည် နယ်မြေအနှံ့သို့ပြန့်သွားလေသည်။ မကြာမီမှာပင် စင်္ကာပူရကျွန်းမှဘုရင်သည် ဗဒန်းကို မိမိ၏စစ်ဦးစီးမှူးတဦးအဖြစ် လာရောက် အမှုထမ်းရန် ကမ်းလှမ်းလေ၏။ ဗဒန်းသည် ဘုရင်၏ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ခွန်အားကို သုံးကာ အောင်ပွဲများစွာကို ဆင်နွှဲပေးခဲ့လေသည်။

ကလိင်နိုင်ငံမှဘုရင်သည် လူသန်ကြီးဗဒန်း၏သတင်းကိုကြားသောအခါ မိမိ၏လူသန်တယောက်ကို ဗဒန်းနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ထိုပြိုင်ပွဲကား စင်္ကာပူရနန်းတော်၏ နန်းရင်ပြင်တွင် ကျင်းပသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ များပြားလှပြီး ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပြိုင်ပွဲကို လာရောက်ရှုစားလေသည်။ ရှုံးသူ၏ဘုရင်သည် နိုင်သူအား အဖိုးတန်ပစ္စည်း အပြည့်ပါသော သင်္ဘော ခုနစ်စင်းပေးရန် သဘောတူညီထားပေသည်။

နန်းတော်ရွှေတွင် အလွန်ကြီးမားသောကျောက်တုံးကြီးတလုံးရှိလေသည်။ ကလိင်နိုင်ငံမှ လူသန်ကြီးက ဗဒန်းအား ထိုကျောက်တုံးကို မရန် စိမ်ခေါ်လေ၏။

“ကောင်းပြီလေ။ သင် အရင်မ ပါ” ဟု ဗဒန်းကပြောလိုက်သည်။

ကလိင် လူသန်ကြီးသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးကိုပိုက်ကာ စွမ်းအားရှိသမျှ မှုလေသည်။ တဖြေးဖြေးတရွေရွေဖြင့် သူသည်ကျောက်တုံးကို မလေရာ၊ သူ၏ဦးဆစ်သို့တိုင် မြင့်လာလေသည်။ သို့သော် သူသည် ဆက်၍ ထိန်းမထားနိုင်တော့သဖြင့် ကျောက်တုံးသည် အောက်သို့ ဝုန်းကနဲကျသွားလေ၏။

“ကဲ မင်းအလှည့်ရောက်ပြီ” ဟု ကလိင်လူသန်က ဗဒန်းကို ပြောလိုက်သည်။

ဗဒန်းသည် ကျောက်တုံး၏ဘေးတွင် မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကိုယ်ကိုကုန်းလိုက်ပြီး ကျောက်ခဲလေးတခဲပမာအလား လွယ်ကူစွာမင် ကျောက်တုံးကြီးကို သူ့ခေါင်းပေါ် မှတင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ကျောက်တုံးကြီးကို ခေါင်းပေါ်၌ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဝှေ့ယမ်းပြီးလျှင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကိုကျော်၍ ခပ်ဝေးဝေးနေရာသို့ရောက်အောင် ပစ်လိုက်သည်။

ပရိသတ်၏ ဩဘာသံများကား ဆူညံသွားတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗဒန်းသည် အဖိုးတန်ပစ္စည်းအပြည့်ပါသည့် သင်္ဘောခုနစ်စင်းကို ရရှိလိုက်ပြီး ကလိင်လူသန်ကြီးမှာ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သူ့ဌာနီသို့ သင်္ဘောရွက်လွှင့်ကာ ပြန်သွားလေ၏။

ဗဒန်း၏ မဟာအားအောင်ပွဲသတင်းများသည် ပါလက်နိုင်ငံသို့တိုင်အောင် ရောက်ရှိလေသည်။ ပါလက်နိုင်ငံ၏ဘုရင်သည် စင်္ကာပူရဘုရင်၏ ညီတော်ဖြစ်ပြီး မိမိ၏လူသန် ဗဒန်း၏ကို နောင်တော်၏ လူသန် ဗဒန်းနှင့် အားအစွမ်းပြိုင်ဖို့စေလွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ပါလက်ဘုရင်သည် မိမိ၏ နန်းရင်းဝန်ကြီးကိုပါ နောင်တော်သို့ပေးရန် သဝဏ်လွှာ တစောင်နှင့်အတူ စေလွှတ်လိုက်၏။

စင်္ကာပူရကျွန်းသို့ရောက်ရှိကြသောအခါတွင် ယင်းအဖွဲ့သားများသည် နန်းတော်သို့ အခမ်းအနားခင်းကျင်း၍ သဝဏ်လွှာဆက်သရန် သွားကြလေသည်။ သာမန်အဖွဲ့သားများက ဘေးမှလမ်းလျှောက်၍ လိုက်ပါကြပြီး ခေါင်းဆောင်များက ဆင်စီး၍သွားကြလေသည်။

နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် စင်္ကာပူရဘုရင်အား ဦးညွတ်၍အရိုအသေ ပေးပြီးလျှင် ပါလာ သောသဝဏ်လွှာကို ဆက်သလိုက်၏။ “အရှင်မင်းကြီး၏ညီတော်က အရှင်မင်းကြီးအား နှုတ် ခွန်းဆက်သလိုက်ပါသည်။ ထို့ပြင် ညီတော်၏ လူသန်နှင့်အရှင်မင်းကြီး၏ လူသန်တို့၏ ခွန်အား ယှဉ်ပြိုင်ရန်ကိစ္စကိုလည်း ကမ်းလှမ်းလိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ အရှင်မင်းကြီး၏ ဗဒန်းက နိုင် ပါလျှင် ညီတော်ကအရှင်ကို အဖိုးတန်ပစ္စည်းအပြည့်ပါသော ကုန်လှောင်ရုံတလုံး ပေးပါလိမ့် မည်”ဟု နန်းရင်းဝန်ကြီးက တင်လျှောက်လိုက်၏။

“အကယ်၍ ဗင်ဒါရင်းက အနိုင်ရယင်ကော” ဟု စင်္ကာပူရ ဘုရင်က မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဗင်ဒါရင်း အနိုင်ရပါက အရှင်မင်းကြီးက ညီတော်ကို အလားတူပေးရပါလိမ့်မည်” ဟု နန်းရင်းဝန်ကြီးက ဖြေကြား၏။

စင်္ကာပူရဘုရင်သည် ဗဒန်းထက်ပို၍ ထွားကျိုင်းပြီး သန်မာပုံလည်းရသော ဗင်ဒါရင်းကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်မြတ်စဉ်းစားဦးမည်။ နက်ဖြန်ကျယ် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည်” ဟု ဘုရင်က မိန့်ကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘုရင်သည် ဗဒန်းကိုဆင့်ခေါ်ပြီးလျှင် ဗင်ဒါရင်းနှင့်ယှဉ်ပြိုင်လျှင် နိုင်နိုင်ပါမည်လားဟု မေးလေ၏။ “ဒါကတော့ လျှောက်တင်ရန်ခက်ပါသည်” ဟု ဗဒန်းက ဘုရင်အား လျှောက်ထားပြီးမှ “ယနေ့ည ဧည့်ခံပွဲတခု စီစဉ်ပေးစေလိုပါသည်။ ယင်းဧည့်ခံပွဲတွင် ကျွန်တော်မျိုးသည် ဗင်ဒါရင်း၏ ခွန်အားကို စမ်းသပ်ပါမည်။ အကယ်၍ သူက ကျွန်တော်မျိုးထက် ခွန်အားကြီးပုံပေါ်လျှင် အရှင်မင်းကြီးက ပြိုင်ပွဲလုပ်ရန် ငြင်းဆိုလိုက်ပါ။ ဤသို့ဆိုပါက မည်သူမျှ ဂုဏ်ငယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ” ဟု အကြံပေးလိုက်၏။ ဘုရင်ကလည်း ဗဒန်း၏ အကြံပေးချက်ကို သဘောတူလေသည်။

ထိုညတွင် နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များအတွက် ဧည့်ခံပွဲ တည်ခင်းကျွေးမွေးလေသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေ၍ ထိုင်နေကြ၏။ အားလုံးပျော်ရွှင်နေကြချိန်တွင် ဗဒန်းသည် ဗင်ဒါရင်း၏ နံဘေးသို့ရွေ့၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ဗင်ဒါရင်းသည် သူ၏ပေါင်ကို ဗဒန်း၏ပေါင်ပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး ရှိသမျှခွန်အားဖြင့်ဖိ၍ ချလိုက်သည်။ ဗဒန်းသည် သူပေါင်ကို လွယ်ကူစွာပင် မြောက်လိုက်ပြီး ဗင်ဒါရင်း၏ပေါင်ကို မတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူပေါင်ကို ဗင်ဒါရင်း၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ပြန်ဖိထားလိုက်သည်။ ခွန်အားရှိသမျှဖြင့် ဖိထားလိုက်ရာ ဗင်ဒါရင်းမှာ သူပေါင်ကို မမြောက်နိုင်တော့ပေ။ လူသန်နှစ်ဦးတို့၏ ဤလျှို့ဝှက်အားစမ်းပွဲကို မည်သူမျှသတိမပြုမိကြချေ။

ဧည့်ခံပွဲပြီး၍ ဧည့်သည်များ သူတို့သဘောသို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ရှင်ဘုရင်က ဗဒန်းကို မည်သို့သဘောရသနည်းဟု မေးလေသည်။ “ကျွန်တော်မျိုးကို ဗင်ဒါရင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်မျိုးနိုင်မှာ သေချာပါသည်” ဟု ဗဒန်းကဖြေကြား၏။

ထိုအချိန်တွင် သဘောပေါ်၌ ဗင်ဒါရင်းသည် နန်းရင်းဝန်ကြီးအား ပြောပြနေသည်။ “ဝန်ကြီးမင်းဘုရား၊ ဗဒန်းဟာ အလွန်သန်မာပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုယင် ပြိုင်ပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါ။ သူက ကျွန်တော်မျိုးကို အနိုင်ယူနိုင်တယ်”

နောက်တနေ့နံနက်စောစောတွင် ပါလက်မှ နန်းရင်းဝန် စောင့်ဆိုင်းနေရာညီလာခံခန်းမတွင်းသို့ ဘုရင်ကြီးဝင်လာလေသည်။ ဘုရင်သည် ပရိသတ်အား ပြိုင်ပွဲကျင်းပတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာရန်စီစဉ်နေစဉ် ပါလက်နန်းရင်းဝန်က “အရှင်မင်းကြီး၊ စင်စစ်အား

ဖြင့် ဗင်ဒါရင်းနှင့် ဗဒန်းကို ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းခြင်းမှာ မသင့်ပါ။ မည်သူက နိုင်သည်ပင်ဖြစ်စေ၊ အရှင်မင်းကြီးနှင့် အရှင်မင်းကြီး၏ ညီတော်တို့ တဦးနှင့်တဦး ယှဉ်ပြိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေ၍ ညီတော် နောင်တော်နှစ်ပါးအနက် တပါးသည် ဂုဏ်ငယ်မည်သာဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်ထား၏။

ဘုရင်ကြီးက ပြုံးတော်မူသည်။ တကယ်တော့ ဗဒန်းသည် ပို၍ သန်မာသူဖြစ်သည်ဟု နန်းရင်းဝန်က ဝန်ခံသကဲ့သို့ဖြစ်နေကြောင်းကို ဘုရင်ကြီးက သိလိုက်၏။

“ကောင်းလေစွ။ ဤသို့အလိုရှိက အသင်၏ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေမည်” ဟု ဘုရင်က မိန့်ကြားကာ ပြိုင်ပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်၏။

ညွှန်သည်များသည် စင်္ကာပူရကို ကျောခိုင်းကာ ပါလက်သို့ ပြန်သွားကြလေပြီ။ ပါလက်ဘုရင်သည် မကျင်းပဖြစ်ခဲ့သည့်ပြိုင်ပွဲအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတခွန်းမျှ မမိန့်ကြားပေ။ အကြောင်းမှာ နောင်တော်စင်္ကာပူရ ဘုရင်ထံမှ သူ့အတွက် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ရေးသားထားသော စာတစောင်ကို နန်းရင်းဝန်ကြီးက ယူဆောင်လာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဗဒန်းကို ယှဉ်ပြိုင်ရုံသာမရှိတော့ပေ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသန်မာဆုံးလူသည် တကြိမ်က ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသူ စင်္ကာပူရကျွန်းမှ ဗဒန်းသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်းကို ရပ်နီးရပ်ဝေးနေရာတိုင်းမှ လူတိုင်းက ဝန်ခံကြရလေသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေးသူ-ဗိုင်းအိုလက် ဝီလကင်
သရုပ်ဖော် - ကျော့ ပေါ

မဟာဒေနမုတ္တာ

(သီရိလင်္ကာပုံပြင်)

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ရွာငယ်တရွာ ရှိ ရွာသူရွာသားများသည် အလွန် ရိုးသားကြ၍ ရိုးသားလွန်းကြသဖြင့် နံကြ အကြလေသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ပြဿနာ မှန်သမျှကို မဟာဒေနမုတ္တာ (အတိုင်ပင်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်) အမည်ရှိ အဖိုးကြီးထံသို့ တင်ပြ အကြံဉာဏ်တောင်းခံလေ့ ရှိကြ၏။

မဟာဒေနမုတ္တာကား အရပ်မြင့်ပြီး ထွားကျိုင်းသန်မာသည်။ သူ၏ ဆံပင်ရှည်ကို နောက်စေ့နားတွင် ထုံးထားပြီး ဆံထုံးတွင် လိပ်ခွံဘီးကုပ် စိုက်ထားရာ သရဖူဆောင်းထား သည်နှင့် တူလှ၏။ ရှည်လျားဖြူဖွေးသော မုတ်ဆိတ်မွေးများကလည်း မဟာဒေနမုတ္တာကို ပညာရှိအသွင်၊ သူတော်စင်အသွင် ပေါ်ထင်စေ၏။ သူ့အပြင်ထွက်သည့် အခါတိုင်း ကုတ် အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ကာ အရောင်လှပသည့် ရှောစောင်ကိုခွဲ၍ သားသားနားနား ဆင်ယင် ထားလေ့ရှိ၏။ အတိုချုံးရလျှင် သူ့အသွင်အပြင်မှာ အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်ပေရာ၊ ရွာသူရွာသား များက သူ့ကို ပညာရှိကြီးတဦးအဖြစ် ယုံမှတ် အားကိုးကြပေသည်။

သူတို့ သစ္စာရှိနောက်လိုက် ငါးဦးရှိရာ ယင်းတို့ကို သူက တပည့်ကြီးများဟု ခေါ်၏။ ထိုငါးဦးမှာ တဦးနှင့်တဦး သွင်ပြင်ချင်း ခြားနားပြီး တဦးစီတွင် သွင်ပြင်နှင့် လျော်ညီသည့် နာမည်အသီးသီး ရှိကြ၏။ (ယင်းတပည့်ငါးဦးတို့အနက်) မောင်အုန်းခြမ်းသည် မျက်နှာပြား၍ ဝိုင်း၏။ မောင်ဗိုက်ပူမှာ အရပ်ပူပြီး ဗိုက်ကြီးစူထွက်နေ၏။ မောင်ခါးချည့်မှာ အမြဲလိုပင် ထမင်းမစားရသေးသည့် ပုံဖြင့် ချည့်နဲ့နေတတ်၏။ မောင်ထန်းပင်ကား အရပ်ရှည်ပြီးပိန်၏။ မောင်ပါးစပ်ပြကား အမြဲတမ်းပါးစပ်ဟနေတတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းတုံ့တွဲနှင့်လူအ သဏ္ဍာန်ပေါ် နေ၏။ ဆရာသွားရာ နောက်သို့ ထိုငါးယောက် လိုက်ပါကြရပြီး ဆရာ၏ ထီး၊ ကွမ်းအိတ်၊ ဆရာ၏ အသိပညာများကို ရေးမှတ်ထားသည့် ပေထုပ် စသည်တို့ကိုပါ သယ်ဆောင်ကြရ၏။

တပည့်ငါးဦးမျှသာ ရှိသဖြင့် ဆရာမှာ မကျေနပ်လှပေ။ ထို့ကြောင့် တနေ့တွင် ဆရာ က “ကိုင်း၊ လာကြဟေ့၊ တပည့်အသစ်တွေ သိမ်းသွင်းဖို့ ခရီးထွက်ကြရအောင်။ တပည့်က ဆရာ့ဆီမလာယင် ဆရာက တပည့်တွေရှိရာကို သွားရမှာပေါ့” ဟု ဆို၏။

နောက်တနေ့နံနက်တွင် မဟာဒေနမုတ္တာသည် သူ့နောက်မှ တပည့်ငါးဦး စီတန်းလိုက် ပါလျက် ရွာမှထွက်၍ တပည့်ရွာ ခရီးထွက်လေသည်။ သူတို့သည် မိုင်ပေါင်းများစွာ လျှောက်

ခဲ့ကြ၏။ ထိုအခိုက်တွင် မဟာဒေနမုတ္တာသည် သူ့ခေါင်းပေါ်လာသလို ခံစားမိသဖြင့် ဆံထုံးကို စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဘီးမရှိတော့သည်ကို တွေ့ရ၏။

“ငါ့ဘီး ဘယ်မှာလဲ” ဟု သူက အံ့ဩစွာဖြင့် အော်၍မေးလိုက်၏။

“ပညာရှိကြီးခင်ဗျာ။ လမ်းမှာ ဘီးကျကျန်ခဲ့တာကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ခဲ့ပါတယ်” ဟု တပည့်ငါးဦးက သံပြိုင်ဖြေကြ၏။

“လူမိုက်တွေ၊ မြင်ယင် ဘာလို့ မကောက်ခဲ့ကြတာလဲ” ဟု သူက ဒေါသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား။ အဲဒီလိုဖြစ်ယင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောမထားပါဘူး။ တကယ်လို့ ပြောထားခဲ့ယင် ကျွန်တော်တို့က စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထားပြီး ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာပါ” ဟု မောင်အုန်းခြမ်းက ရိုသေကျိုးနွံစွာ ပြောပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မှန်တာပေါ့” ဟု မဟာဒေနမုတ္တာက စိတ်မရည်တော့ပဲ ပြောလိုက်ပြီး “တခုခု ကျတာတွေယင် ကောက်ရမယ်၊ အခုကစပြီး မှတ်ထားကြ” ဟု သင်ကြားဆုံးမလိုက်၏။

မောင်အုန်းခြမ်းသည် ပေထုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး သူ့ဆရာ၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ရေးမှတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် တပည့်ငါးဦးသည် နောက်သို့ မိုင်အတော်များများ ပြန်ပြေးသွားကြပြီး သူ့ဆရာ၏ဘီးကို ရှာဖွေကောက်ယူကြသည်။ ဆရာမှာ ဘီးကို ပြန်ရသဖြင့် ချီးကျပ်နေ၏။ ထို့နောက် ဆက်၍လျှောက်လာကြရာ၊ အတန်ကြာသော် သူတပည့်များသည် မူလက ပါမလာခဲ့သော လေးလံသည့် အိတ်တလုံးစီကို သယ်ပိုးထားကြကြောင်း မဟာဒေနမုတ္တာ သတိပြုမိလိုက်၏။ “အိတ်တွေထဲမှာ ဘာတွေလဲ” ဟု သူက မေးလိုက်၏။

“ဆရာညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လမ်းပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ အရာအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ ကောက်ထုလာကြပါတယ်” ဟု တပည့်များက ဝင့်ကြားစွာ ဖြေကြ၏။

“နင်တို့ လူအ တွေပဲ” ဟု ဆရာက ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“နင်တို့ ငါပြောတာကို နားမလည်ကြဘူး။ ငါ့ဆီကကျတဲ့ အရာဝတ္ထုကိုသာ ကောက်ရမယ်၊ မှတ်ထားကြ” ဟု ဆရာက ပြောလိုက်၏။ တပည့်များလည်း ဆရာပြောသမျှကို ရေးမှတ်ထားလိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ခရီးဆက်ကြပြန်လေ၏။

မှောင်လာသောအခါတွင် လမ်းတနေရာတွင် တွေ့ရသော တဲတလုံး၌ ညအိပ်ရပ်နားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ မောင်ခါးချည့်သည် ထင်းအတွက် သစ်ကိုင်းခုတ်ရန် သစ်ပင်ထက်သို့ တက်၏။ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ပင်စည်နှင့် သူထိုင်နေရာ အကြားမှ တနေရာကို စ၍ ခုတ်ဖြတ်လေ၏။

မောင်ခါးချည့်လုပ်ပုံကို မြင်တွေ့ရသော လမ်းသွားလမ်းလာ တဦးက “အဲသလို မခုတ်နဲ့လေ။ သစ်ကိုင်းကျိုးတာနဲ့ တပြိုင်နက် မင်းပါ လိမ့်ကျလိမ့်မယ်” ဟု အော်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မဟာဒေနမုတ္တာက “မင်းနဲ့ဆိုင်တာ မင်းလုပ်ပါ။ တို့နဲ့ဆိုင်တာတို့လုပ်မယ်” ဟု ထိုလူစိမ်းကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ငေါက်လွှတ်လိုက်၏။

လူစိမ်းပြောသည့်အတိုင်းပင် မကြာမီ သစ်ကိုင်းရေ မောင်ခါးချည့်ပါ မြေသို့ ကျလာ လေသည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် မောင်ခါးချည့်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မထိခိုက်ပေ။ မောင်ခါးချည့် ပုတ်ဖက်ခါနေစဉ် လူစိမ်းလည်း သူ့လမ်းသူ့ ဆက်သွားလေ၏။

“အဲဒီလူစိမ်းဟာ သိပ်တော်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာပါလား။ အခုကြည့်လေ ကြိုတင် ဟော ကိန်းထုတ်တဲ့အတိုင်း ချက်ချင်း ဖြစ်တာပဲမဟုတ်လား” ဟု မောင်အုန်းခြမ်းက မှတ်ချက် ချ၏။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့” ဟု ဆရာကပြောပြီး “သွား၊ ငါဘယ်တော့ သေမလဲဆိုတာ သူ့ကို သွားမေးစမ်း” ဟု ခိုင်းလိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် တပည့်ငါးယောက်တို့သည် လူစိမ်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြသည်။ သို့ သော် သူတို့ပြေးလိုက်လာသည်ကို လူစိမ်းက ကြောက်ရွံ့ပြီး သူတို့ထား ပိုမြန်အောင် ပြေး လေတော့သည်။

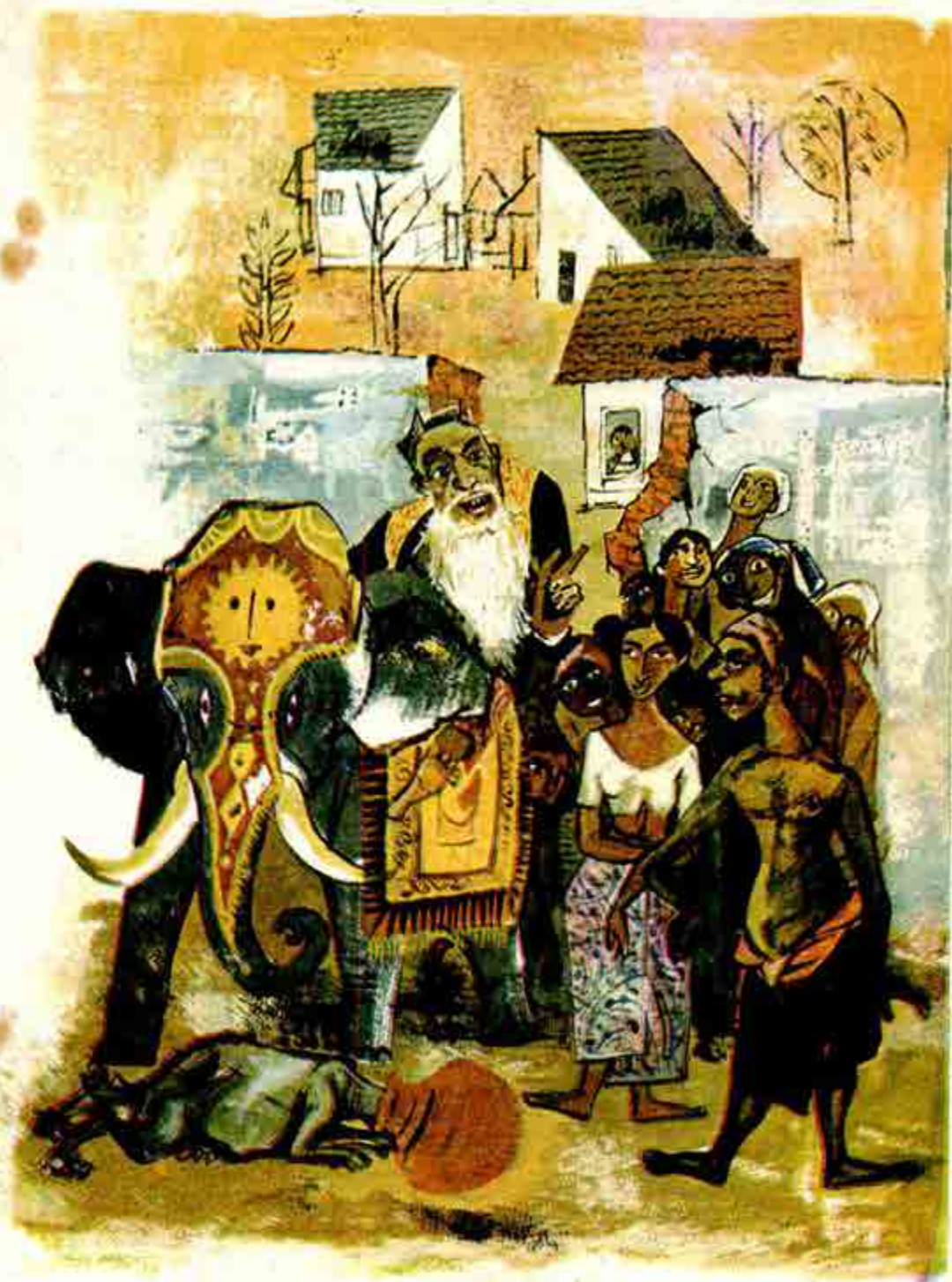
“ရပ်ပါအုံးဆရာကြီး ရပ်ပါအုံး။ ကျွန်တော်တို့ဆရာ ဘယ်တော့သေမလဲဆိုတာ ဟော စမ်းပါ” ဟူ၍ သူတို့ငါးဦးက အော်မေးကြ၏။

လူစိမ်းက သမင်လည်ပြန်ကြည့်ပြီး “သူခေါင်း အေးလာတဲ့အခါ သူ့သေမှာပေါ့ဟု အရူးတွေရဲ့” ဟု ပြန်အော်ပြောပြီး ဆက်၍ပြေးလေ၏။

တပည့်ငါးဦးလည်း ဆရာ့ထံသို့ ပြန်လာကြပြီး လူစိမ်းပြောသမျှကို ပြန်ပြောပြကြ၏။ မဟာဒေနမုတ္တာသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ပညာရှိဟန်ပန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လျက် “ငါ့ခေါင်းကို ရေစိုမှသာ ငါ့ခေါင်းအေးမှာပဲ။ ဟားဟား၊ ငါ့ခေါင်းကို ဘယ် တော့မှ ရေမစိုအောင်ထားပြီး သေမင်းကို လှည့်စားပြမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့ရာတွင် လူစိမ်း၏ စကားကို စဉ်းစားယင်း စိုးရိမ်ပူပန်နေသဖြင့် ထိုတညလုံး သူအိပ် မပျော်ပေ။ နောက်တနေ့ နံနက်ရောက်သော် တပည့်သစ်ရှာ ခရီးစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး သူ့အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ကာ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မဟာဒေနမုတ္တာသည် သူ့ ခေါင်းကို ရေမစိုရလေအောင် အလွန်ဂရုစိုက်လေသည်။ ရွာသူရွာသားများ လာရောက်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းသည့် အခါတွင်မူ ယခင်ကလိုပင် အကြံပေးမြဲ ပေးလေ၏။

တနေ့တွင် ဆိတ်တကောင်သည် လယ်သမားတဦး၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး၊ ရေ သောက်လိုသဖြင့် မြေအိုးကြီးတလုံးအတွင်းသို့ ခေါင်းဝင်လိုက်ရာ အိုးနှင့် တစ်နေ့ပြီး ခေါင်း ပြန်ထုတ်မရတော့ပေ။ ဆိတ်မှာ ခေါင်းတွင် အိုးစွပ်လျက်ဖြင့် ကြောက်လန့်ပြီး ရွေ့တိုး နောက်ငင်ပြေးကာ အော်မြည်နေလေ၏။ လယ်သမားနှင့် အိမ်နီးချင်းများသည် ဘာဖြစ် သည်ကို သိလိုကြသဖြင့် ပြေးလာကြလေသည်။

“ဆိတ်လဲမသေအောင် အိုးလဲမကွဲအောင် လုပ်ရမှာပဲ” ဟု သူတို့က ပြောကြ၏။ သို့သော် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို သူတို့မသိကြပေ။

“မဟာဒေနမုတ္တာဆီသွားပြီး အကြံတောင်းရအောင်” ဟု ဆိုကာ သူတို့အားလုံး ပညာရှိကြီး မဟာဒေနမုတ္တာထံသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။

မဟာဒေနမုတ္တာသည် ဖြစ်ပုံအလုံးစုံကို နာကြားပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လျက် “ဒါဟာ တကယ် ပြဿနာပဲ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်မယ်” ဟု ဆိုကာ ဆင်စီး၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လယ်သမားအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဝင်းတံခါးမှာ ဆင်ဝင်ရန်အတွက် ကျဉ်းလွန်းလှသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်

“ဝင်းထဲရုံကို ဖျက်ချလိုက်” ဟု သူက စေခိုင်းလိုက်၏။

ဝင်းထဲရုံကို ဖျက်ချပြီးသောအခါတွင် သူသည် ဆင်စီးလျက် ဝင်လာပြီး ခေါင်းတွင် အိုးစုပ်နေသောဆိတ်ကို လှေလာကြည့်ရှုလေ၏။

“အင်း... အကြံပြုပြီ။ ဆိတ်ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်။ ဒါမှ အိုးကို အကောင်းပကတိ အတိုင်း ပြန်ရမယ်” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

ရွာသားများကလည်း “ဆိတ်ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်ပါ” ဟု အော်ကြ၏။ သို့ဖြင့် လယ်သမားသည် ဆိတ်ခေါင်းကို ဓားထက်ထက်ဖြင့် တချက်ထဲခုတ်ကာ ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လယ်သမားသည် အိုးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး “ဆိတ်ခေါင်းက အိုးထဲမှာပဲ ကျန်နေခဲ့တယ်” ဟု နားမလည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒါဆိုယင် အိုးကိုခွဲပီး ဆိတ်ခေါင်းကို ထုတ်ယူ” ဟု မဟာဒေနမုတ္တာက ပြောလိုက်၏။ လူတယောက်က အိုးကိုခွဲလိုက်ရာ ဆိတ်ခေါင်းထွက်လာလေသည်။ မဟာဒေနမုတ္တာ၏ ဉာဏ်ပညာကို လူတိုင်းက ချီးမွမ်းကြလေသည်။

ထို့ပြင် ခြံဝင်းမှာ ကျဉ်းလွန်းလှသဖြင့် ဆင်ကြီးပြန်လှည့်ထွက်ရန် မဟာဒေနမုတ္တာ မည်သို့ စီစဉ်မည်ကိုလည်း တအံ့တဩစောင့်ကြည့်နေကြ၏။

မဟာဒေနမုတ္တာသည် နက်နက်နဲနဲ အကြံဉာဏ် ထုတ်ပြီးနောက် “ဒီဘက်က ဝင်းထဲရုံကိုပါ ဖျက်ချလိုက်ဟေ့။ ဒါဆိုယင် ဝင်လာတဲ့လမ်းကို ပြန်လှည့်စရာ မလိုတော့ပဲ ဆင်ပြန်ထွက်နိုင်မယ်” ဟု မဟာဒေနမုတ္တာက ပြောလိုက်၏။

ရွာသားများက ဝင်းထဲရုံကို ဖျက်ချလိုက်ရာ ဆင်သည် ထိုအပေါက်မှ ထွက်နိုင်တော့သည်။ “မဟာဒေနမုတ္တာဟာ တကယ်ဉာဏ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ သူဟာ တကယ်ပညာရှိကြီးပါပဲ” ဟု ရွာသားများက အချင်းချင်း တီးတိုးပြောကြလေ၏။

သူ့ကိုယ်သူ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားကာ “မင်းတို့ဟာ ငါ့မပါယင်မပြီးတဲ့ လူမိုက်တွေပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ တပည့်ငါးဦးနောက်မှ လိုက်ပါလျက် ဆင်စီး၍ ပြန်လာခဲ့ရာ မြစ်ဆိပ်သို့ အရောက်တွင် “မြစ်ထဲဆင်း ရေချိုးလိုက်ရယင်တော့ လန်းဆန်းသွားမှာပဲ” ဟု တွေးမိ၏။ ထိုနေ့သည် ပူအိုက်လှသော နေ့တနေ့ဖြစ်ပေရာ သူသည် သူ့ခေါင်းအား ရေမစို

ရေရန်ကိစ္စကို မေ့သွားလေသည်။ သူသည် ဆင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ရေထဲသို့ ထိုးဆင်းကာ ရေချိုး ပြီးနောက် ခေါင်းရေစိုကြီးဖြင့် ပြန်တက်လာလေ၏။

“ဆရာ ဆရာ့ခေါင်း ရေစိုသွားပြီ” ဟု တပည့်များက အော်လိုက်ကြ၏။

မဟာဇေနမုတ္တာသည် ခေါင်းကိုစမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ရေစိုနေကြောင်း တွေ့သောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာ၏။ သူ့နောက်ဆုံးအချိန်တော့ နီးလာပြီဟု တွေးမိပြီး သူသည် မြစ် ကမ်းပါးပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ သေသကဲ့သို့ စန့်စန့်ကြီး လဲလျောင်းနေလိုက်၏။

သူ၏ သစ္စာရှိသော တပည့်များကလည်း သူ့ဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြပြီး အတန်ကြာအောင် အော်ဟစ်ပူဆွေး ငိုကြွေးကြလေသည်။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သော် သူတို့ သည် ခိုင်ခန့်သော သစ်သားအချိုကို ယူ၍ ထမ်းစင်ပြုလုပ်ပြီး ဆရာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ထမ်း စင်ပေါ်တွင် တင်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်ကို အဝတ်ဖြုတ်စဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီး ထမ်း စင်ကို မ ကာ သင်းချိုင်းသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ လမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ သင်း ချိုင်းသံရောက်ရန် မည်သည့်လမ်းမှ သွားရမည်ကို မသိကြသဖြင့် ငြင်းခုံနေကြ၏။

သူတို့၏ ငြင်းခုံသံကို မဟာဇေနမုတ္တာ ကြားသောအခါ သည်းမခံနိုင်တော့ပဲ ဒေါသ ထွက်လာလေ၏။ သူသည် ခေါင်းကို အသာအယာထောင်၍ လက်တောက်ဖြင့် ညွှန်ကာ “ငါ

အသက်ရှင်တုန်းကတော့ သင်းချိုင်းကို ဒီလမ်းက သွားနေကျပဲ” ဟု တိုးတိတ်ညင်သာ ပြောလိုက်၏။

လူသေက စကားပြောသည်ဟု ထင်မှတ်ကြပြီး တပည့်များမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြသည်။ ထိုကြောင့် သူတို့သည် ထမ်းစင်ကို မြေပြင်သို့ပစ်ချပြီး ခြေကုန်သုတ်ကာ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

“အရူးတွေ” မဟာဒေနမုတ္တာသည် ထိုသို့ရေရွတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူထကာ အိမ်သို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍ သွားလေ၏။

သူသည် မောင်အုန်းခြမ်း၊ မောင်ဗိုက်ပူ၊ မောင်ခါးချည့်၊ မောင်ထန်းပင်၊ မောင်ပါးစပ်ပြဲ ဟူသည့် သစ္စာရှိ တပည့်ကျော်ငါးဦးနှင့် အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်လက်နေထိုင်သွားသည်။ ရွာတွင် ပြဿနာတခုခု ပေါ်လာတိုင်းလည်း ရွာသူရွာသားများအား သူ၏ ထက်မြက်သော အကြံဉာဏ်များကို ဆက်၍ ပေးမြဲပေးလေသည်။ သို့သော် သူသည် သူခေါင်းကိုမူ ဘယ်သောအခါတွင်မှ ရေမစိုစေရတော့ပေ။

မူရင်းရေးသူ - ချန္ဒရာရတ္တနီ မဟာတန္တိလ
အင်္ဂလိပ်သို့ပြန်ဆိုသူ - အာအိမ်အဗေက္ကရာနှင့်
အေဘီ ဝိယာရာ စက္ကရာ
သရုပ်ဖော် - ဆွမ္မနာဒစ်ဆာနာယက္က

မောင်လူညာ

(ဗိယက်နမ်ပုံပြင်)

တခါတုန်းက မောင်လူညာဟု ခေါ်သော လူငယ်တယောက်ရှိလေသည်။ သူသည် လိမ်မာပါးနပ်သော လူငယ်တဦးဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့နာမည်အတိုင်းပင် သူသည် သူ၏ လိမ်မာပါးနပ်မှုကို လိမ်ညာပြောသည့်နေရာတွင်သာ အသုံးပြုပေသည်။ တွေ့သမျှလူတိုင်းကို လိမ်ညာပြောပြီး အရူးလုပ်ရသည်ကို အလွန်ပျော်သည်။ မောင်လူညာ၏ အလိမ်အညာကို မခံရသူဟူ၍ တယောက်မျှမရှိသေးပေ။ မောင်လူညာ၏မိဘများကွယ်လွန်ချိန်ကတည်းက သူ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သော ဦးလေးနှင့်အဖေတို့ပင်လျှင် မောင်လူညာ၏အလိမ်အညာမှ မလွတ်ကြပေ။

တနေ့တွင် ဦးလေးသည် အိမ်မှအတန်ငယ်ဝေးသည့်လယ်ကွင်းသို့ လယ်ထွန်ရန် သွားသည်။ အဖေကမူ အိမ်အလုပ်များလုပ်ကိုင်ယင်း အိမ်တွင်ရှိနေ၏။ မီးဖိုချောင်တွင် အလုပ်များနေသည့်အဖေကိုကြည့်ယင်း မောင်လူညာသည် အဖေနှင့်ဦးလေးကို နောက်ပြောင်ရန် အတွက် အကြံတခုစဉ်းစားမိလေသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အိမ်မှတိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့ပြီး ဦးလေးအလုပ်လုပ်နေသောလယ်တောဆီသို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့လေသည်။

“ဦးလေးရေ၊ ဦးလေး” မောင်လူညာသည် လယ်ထောသို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဦးလေးကိုအော်ခေါ်လိုက်သည်။ “အိမ်ကို အခုချက်ချင်းပြန်လာပါ။ အဖေ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျလို့ သွေးတွေသိပ်ထွက်နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး”

ဦးလေးသည် ဘာမျှမမေးမစမ်းပဲ အိမ်သို့ပြန်ပြေးလေတော့သည်။ မောင်လူညာကား ဖြတ်လမ်းမှပြေးသဖြင့် ဦးလေးအလျင်အိမ်သို့ရောက်၏။

သူသည် အိမ်ထဲသို့စွတ်ဝင်ပြေးပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ “အဖေ၊ အဖေ။ လယ်ထဲမှာ ဦးလေးကျွဲခတ်ခံရလို့၊ ကျွဲက ချိုနဲ့ခတ်လိုက်တာ ဦးလေးဗိုက်ပေါက်သွားတယ်ထင်တယ်။ မြန်မြန်သွားပါ။ သေသွားပါအံ့မယ်”

မောင်လူညာ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် အဖေကား အိမ်ပြင်သို့ရောက်နေလေပြီ။ မောင်လူညာကား အဖေပြေးသွားသည်ကိုကြည့်လျက် အလွန်သဘောကျစွာ ရယ်မောယင်း အိမ်နောက်ဖေးသို့သွားပုန်းနေလိုက်သည်။

အဖေသည် အလျင်အမြန်ပြေးလေသည်။ အားကုန်ပြေးသည့်တိုင်အောင် နှေးသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူထင်နေသည်။ ထို့နောက် လမ်းချိုးကျွေတခုတွင် သူသည် တစုံတယောက်ကို

ဝင်တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုလူကား ဟောဟဲဟောဟဲနှင့် မောနေပြီး ချွေးတွေ
ရွှဲနေသော သူယောက်ျားပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မင်သက်မိကာ တယောက်ကိုတယောက်
စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟိုကောင် လူညာပေါ့” တူဖြစ်သူ၏အလိမ်အညာကို တကြိမ်တခါ ခံလိုက်ရပြန်ပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သူတို့နားလည်လိုက်ကြသည်။

ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့မှာ ဒေါသထွက်နေကြသည်။ “ဒီကောင်အရူးလုပ်တာကိုခံရတာ
ဟာ ဒီတကြိမ်နောက်ဆုံးဖြစ်ရမယ်ဟေ့”ဟု ဦးလေးက ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

သူတို့အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မောင်လူညာအား အိမ်နောက်ပေးတွင် ပုန်းနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် မောင်လူညာကိုခြင်းကြားကြီးတခုထဲတွင်ထည့်ပြီး အဖုံးကိုကြီးချည်၍
လုံအောင်ပိတ်လိုက်ပြီး “နေဝင်ချိန်ထိ အဲဒီထဲမှာနေ”ဟုဆိုကာ ဦးလေးကဖက်ပေးထားသည်။
“ညနေကျယင် ငါနဲ့မင်းအဒေါ် အဲဒီတောင်းကိုသယ်သွားပီး တခါထဲ မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်မယ်။
မင်းလဲ နောက်ကို ဘယ်တော့မှလိမ်နိုင်ညာနိုင်တော့မှာမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ညနေရောက်သော် ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့သည် မောင်လူညာကိုထည့်ထားသည့် ခြင်း
တောင်းကြီးကို မြစ်ဆိပ်သို့သယ်သွားကြသည်။ ထိုနောက် ခြင်းတောင်းကိုမြစ်ထဲသို့ပစ်ချရန်
စီစဉ်နေစဉ်မှာပင် မောင်လူညာက “ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အမှားကို သိပါပြီဗျာ။
ဒါကြောင့် ဦးလေးတို့ အပြစ်ပေးတာကိုခံဘို့ အသင့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံး
အနေနဲ့ အခွင့်အရေး တခုတော့ပေးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ‘လိမ်ညာပြောနည်းအတတ်ပညာ’
ဆိုတဲ့စာအုပ်တအုပ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို အိမ်မှာဆန်တောင်းရဲ့နောက်မှာ ဝှက်ထားပါ

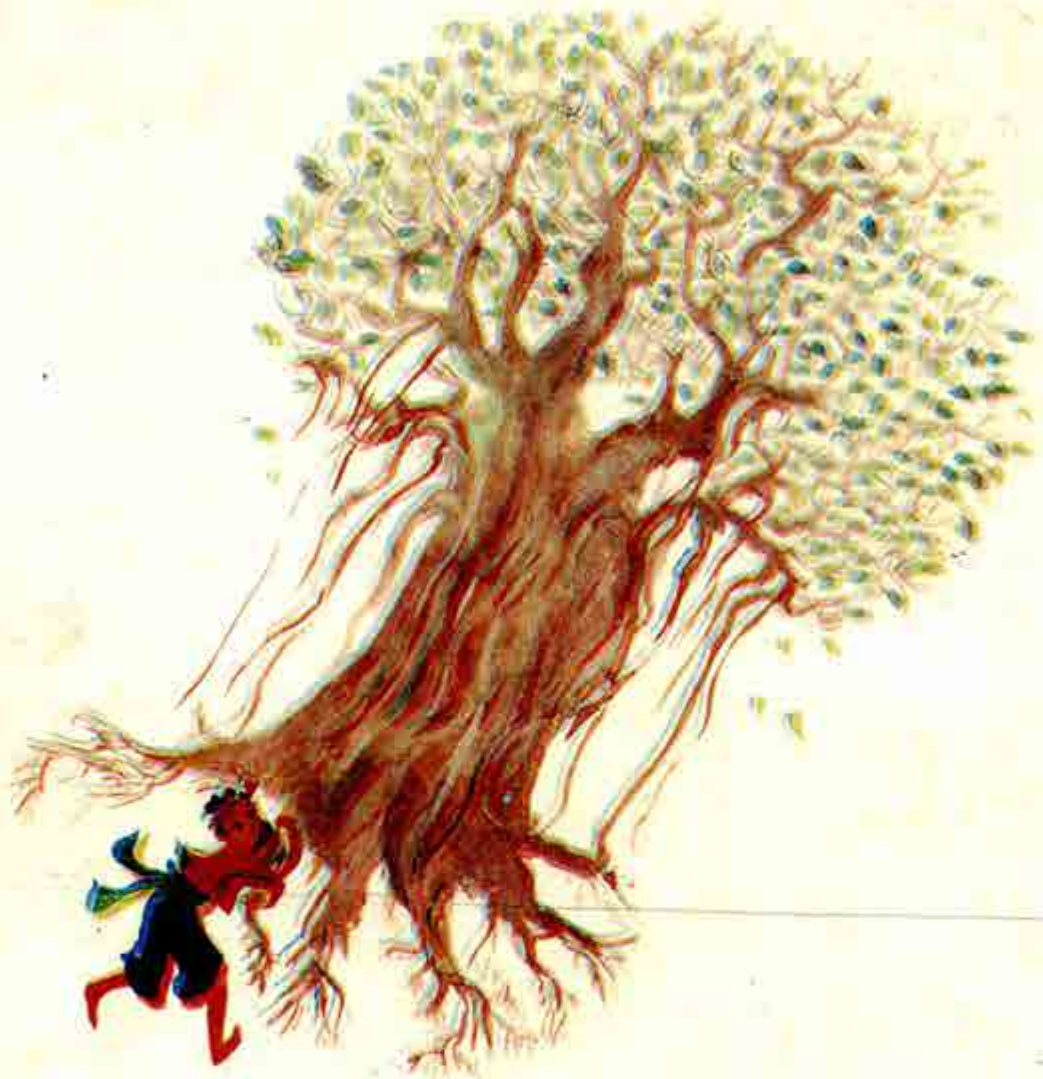

တယ်။ အခု အဲဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော်ယူသွားပါရစေ။ နောက်ဘဝ ငရဲကျယ်င် ကျွန်တော် ဖတ်ချင်လို့ပါ”ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

အဒေါ်နှင့်ဦးလေးတို့သည် မောင်လူညာ၏ နောက်ဆုံးတောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းပယ် ပစ်နိုင်သည်အထိ ရက်စက်သူများမဟုတ်ကြပေ။ ထို့အပြင် ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ဘာတွေ့ပါသည် ကိုလည်း ဦးလေးကသိချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့သည် စာအုပ်ကိုယူရန် အိမ်ပြန်ကြသည်။

မောင်လူညာသည် ခြင်းတောင်းထဲမှနေ၍ စောင့်နေစဉ်တွင် မျက်မမြင်လူတယောက် သည် မြစ်ကမ်းဘေးတလျှောက် လာနေလေသည်။ “ဗျိုမျက်မမြင်ကြီး၊ ခင်ဗျားမျက်စိ ပြန် မြင်ချင်ယင် ဒီကိုလာခဲ့ပါ”ဟု မောင်လူညာက အော်ခေါ်လိုက်သည်။ မျက်မမြင်ကြီးသည် မောင်လူညာခေါ်သံကိုကြားသဖြင့် မောင်လူညာရှိရာသို့ လာလေ၏။ “မြန်မြန်လုပ်ဗျာ။ ဒီတောင်းအဖုံးကို ကြိုးဖြည်ပေးပါ။ ခင်ဗျားမျက်စိကို ဘယ်လိုကုရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်”ဟု မောင်လူညာက ပြောလိုက်၏။ မျက်မမြင်ကြီးသည် ဟိုစမ်းစမ်း သည်စမ်းစမ်း လုပ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် တောင်းအဖုံးကိုပွင့်ပေးလိုက်နိုင်၏။ အဖုံးပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်းပင် မောင် လူညာသည် ခုန်ထွက်၍ ပြေးလေတော့သည်။

စာအုပ်ကို ရှာမတွေ့ကြောင်းပြောရန် ဦးလေးနှင့်အဖေတို့ မြစ်ဆိပ်သို့ ပြန်ရောက်
လာသောအခါတွင်မူ မောင်လူညာကား တောင်းထဲတွင်မရှိတော့ပြီ။ မျက်စိရောဂါကုနည်းကို
နာယုမှတ်သားရန်စောင့်နေသော မျက်မမြင်တဦးသာလျှင်ရှိလေ၏။ ဦးလေးနှင့်အဖေတို့
အဖို့ကား တချိန်လိုက်ရပြန်ချေပြီ။

မောင်လူညာကား မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ဝါးရုံတောအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးလေသည်။ ဝါးတော
ထဲမှာ လှည့်လည်သွားလာနေစဉ် ရွှေအိုးတလုံးကိုတွေ့၏။ ကံကောင်းလိုက်လေခြင်း။ မောင်
လူညာသည် ရွှေအိုးကို ဦးလေးနှင့်အဖေတို့ထံယူလာခဲ့၏။

ရွှေအိုးကြောင့် သူတို့မိသားစုမှာလည်း ချမ်းသာလာကြလေ၏။ ဘယ်လိုပင်ဆုံးမ ဆုံးမ၊ ဘယ်လိုပင်အပြစ်ပေးပေး မောင်လူညာကား သူဝါသနာကိုဖျောက်မည်မဟုတ်သည်ကို လည်း ဦးလေးနှင့်အဖေတို့ နားလည်လာကြသည်။ အကယ်၍ မောင်လူညာကို လိမ်မာရေး ခြားရှိသည့် မိန်းကလေးတဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်လျှင်တော့ အလေလိုက်နေခြင်းနှင့် သူဝါ သနာကို ပြင်ကောင်းပြင်ပေလိမ့်မည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိကြသည်။ သို့ဖြင့် မောင်လူညာကို ရွာထဲမှမိန်းကလေးတဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြ၏။ သို့သော် ခေတ္တမျှသာ မောင်လူညာ သည် သူ့အကျင့်ကို ဖျောက်ထားသည်။ လအနည်းငယ် ကြာသောအခါတွင်မူ ဦးလေးနှင့် အဖေပါ ကွယ်လွန်ကြလေရာ သူသည်လည်း ယခင်ကအတိုင်း သူ့တပါးကို လိမ်ညာပြောခြင်း၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်းတို့ကို ပြုမြဲပြုလေတော့၏။

တနေ့တွင် မောင်လူညာသည် တောလည်ထွက်ရာ မြက်ပင်များကြား၌ လဲလျောင်းနေ သော ကျားပေါက်ကလေးများကို တွေ့ရ၏။ မိုက်မဲလှစွာပင် မောင်လူညာသည် ကျားကလေး များကို ဖမ်းပြီး ခြေချောင်း လက်ချောင်းများကို ချိုးပစ်လိုက်လေသည်။ ကျားကလေးများ သည် နာကျင်သဖြင့် အော်ကြသောအခါ အနီးအနားတနေရာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သည့် ဟိန်းသံကြီးထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ဤဟိန်းသံသည် ကျားကလေးများ၏အမေ ကျားမ ကြီး၏အသံပင်ဖြစ်ရပေမည်။ မောင်လူညာသည် ချုံတခုနောက်တွင် လျင်မြန်စွာ ပုန်းလိုက် သည်။ ထိုခဏမှာပင် ကျားမကြီးရောက်လာသည်။ ကျားကလေးများ၏ ဒဏ်ရာကို ကျားမ ကြီးတွေ့သောအခါ ကျားကလေးများကို သစ်ပင်ငယ်တပင်၏ ခြေရင်းသို့ တကောင်စီ ချီယူ သွားသည်။ ကျားမကြီးသည် သစ်ရွက်များကို ခူး၍ ဝါးပြီး ဝါးဖတ်ကို ကျားကလေးများ၏ ကျိုးနေသော လက်ချောင်း ခြေချောင်းများအပေါ်တွင် အုံပေးလိုက်၏။ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကျားကလေးများ အနာပျောက်၍ အကောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်ကို မောင်လူ ညာ တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြမိသည်။

မောင်လူညာသည် ကျားမကြီးနှင့်ကျားကလေးများထွက်သွားကြသည်အထိ စောင့် နေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ထိုသစ်ပင်ကိုတူးပြီး အိမ်သို့ယူလာခဲ့သည်။ သစ်ပင်ကို အိမ်ဝင်း တနေရာတွင် စိုက်ထားပြီး ညောင်ပင်ဟု နာမည်ပေးထား၏။ သစ်ပင်ကိုလည်း နေ့စဉ်ဂရုစိုက် လေသည်။ ထိုသစ်ပင်မှာ နတ်တပါးပေးသောသစ်ပင်ဖြစ်ပြီး သစ်ရွက်ဖြင့်အနာမျိုးစုံရောဂါ မျိုးစုံတို့ကို ကုသနိုင်သည့်အပြင် သေသူကိုပင်ရှင်အောင်လုပ်နိုင်သည်ဟု မောင်လူညာက သူ့မိန်းမကိုပြောထား၏။ သစ်ပင်ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားရန်လည်း မိန်းမကို မှာထား၏။ “သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ အမှိုက်သရိုက်တွေမပစ်နဲ့နော်၊ သစ်ပင်ပျံ့ပြေးသွားလိမ့်မယ်” ဟူ၍လည်း သူ့မိန်းမကို အကြိမ်ကြိမ်သတိပေး၏။

ပထမတွင်မူ သူ့မိန်းမသည် သူပြောသည့်အတိုင်းလုပ်၏။ သို့သော် မိန်းမထက်ပင် သစ်ပင်ကိုပို၍ဂရုစိုက်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်းတွေ့လာရသောအခါ မောင်လူညာ၏မိန်းမသည် စိတ်တိုလာလေတော့သည်။ မောင်လူညာ၏ သတိပေးစကားများကိုပင် နားငြီးလာသည်။

တနေ့တွင် သစ်ပင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လင်မယားစကားများကြရာ “သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ အမှိုက် တွေကို ကျန်မပစ်ချင်ယင်ပစ်မှာပဲ” ဟု မိန်းမကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်အော်ပြောလိုက်၏။

မောင်လူညာ၏မိန်းမသည် ပြောယင်းပြောယင်းနှင့် စိတ်ဆိုးလာပြီး မီးဖိုချောင်မှ စား ကြွင်းစားကျန်များကို လက်ဆွဲပုံးတလုံးဖြင့် အပြည့်ယူလာပြီး သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ ဘတ်ကနဲ ပက်ချလိုက်လေသည်။ ရုတ်တရက်ပင် ညောင်ပင်လည်း လှုပ်လာလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမြစ်များသည် မြေထဲမှကြွတက်လာပြီး လေထဲသို့မြင့်တက်လာပေသည်။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်သောအခါ မောင်လူညာသည် သစ်ပင်ဆီသို့ တရှိန်ထိုးပြေးသွားပြီး သစ်မြစ်တခုကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သစ်ပင်ကမူ ဆက်၍ဆက်၍သာ မြင့်တက်နေသည်။ သစ်ပင်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကောင်းကင်ထဲသို့ ပျံတက်သွားပြီး မောင်လူညာမှာ သစ် မြစ်ကိုဆွဲလျက် တွဲလောင်းပါသွားလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လ သို့ရောက်ရှိသွားပြီး ထိုအခါမှ စ၍ လပေါ်တွင် တည်မြဲနေတော့သည်။

လဝန်းကို သင် သေချာစွာကြည့်ပါက သစ်ပင်၏အရိပ်ကို၎င်း၊ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် မောင်လူညာထိုင်နေသည်ကို၎င်း တွေ့မြင်ရပေမည်။ ကောင်းကင်ကြည်လင်နေပြီး လဝန်း ပြည့်ပြီးတောက်ပနေသည့်အခါများတွင် အထူးသဖြင့် ပို၍ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ ဗီယက်နမ်ပြည်သူပြည်သားတို့က ဤသို့ပြောစမှတ်ပြုကြပါ၏။ ။

မူရင်းရေးသူ - ငုယင်ဗန်အီ
မူရင်းမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ပြန်ဆိုသူ - ဗုထဇောင်အွန်း
သရုပ်ဖော် - ငုယင်သီဟော့

